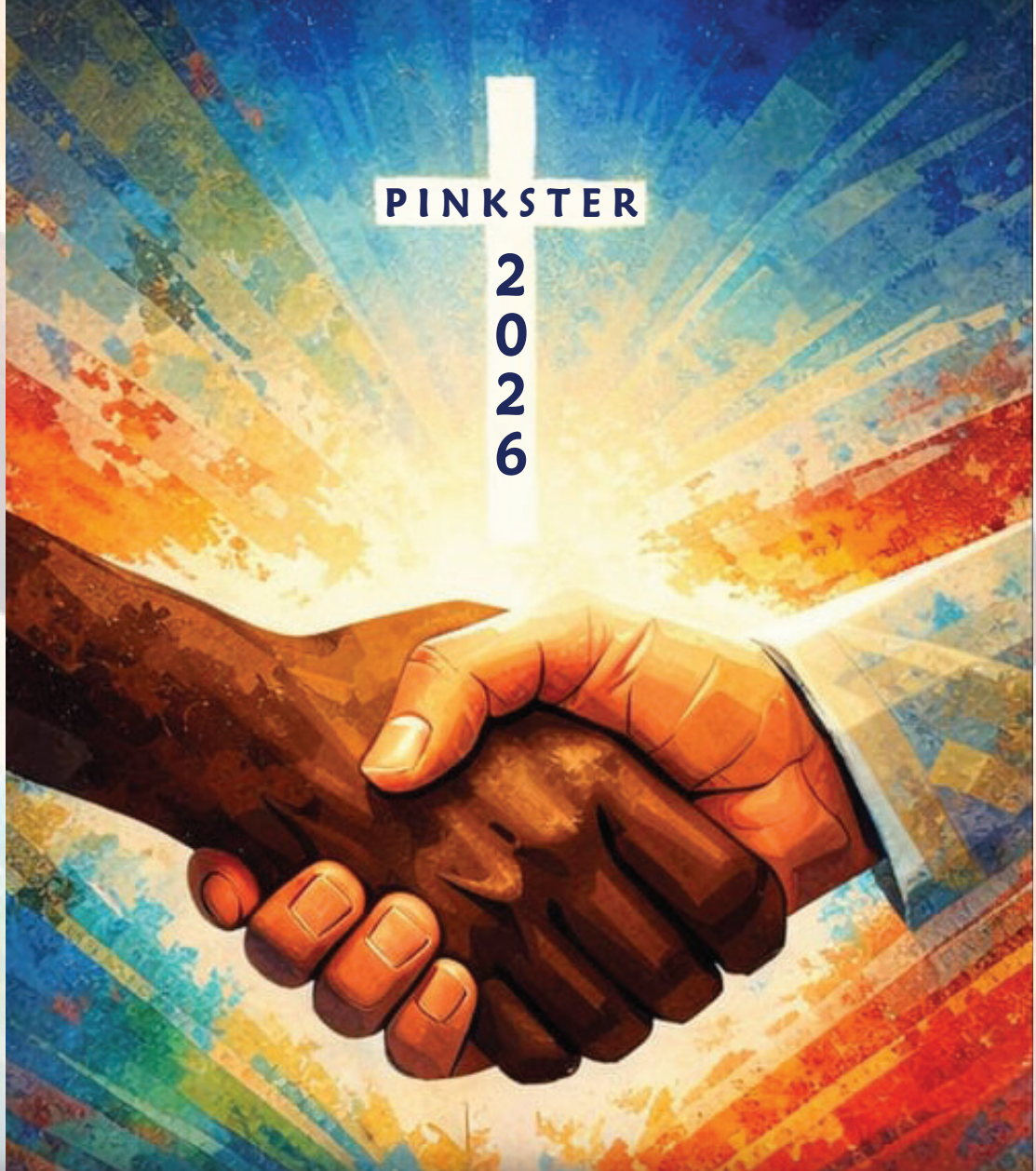

PINKSTER

2
0
2
6

ONTWRIG DIE VERDEELDHEID

'n Pinksterreis na Eenheid, Heiligheid en
'n Nuwe Mensheid in Christus

Phumlani Ngwenya | Mikal Barnes

INHOUDSOPGAWE

Voorwoord	3
EERSTE PREEK:	
Gedryf deur Liefde	5
TWEEDE PREEK:	
God se Wil vir Jou Lewe is Heiligheid	12
DERDE PREEK:	
Kom Oor Jouself – Jy is nie die Middelpunt nie	18
VIERDE PREEK:	
Die Trojaanse Perd	26
VYFDE PREEK:	
My Kultuur is nie my Koning nie	33
SESDE PREEK:	
'n Nuwe Mensdom in Christus	40
SEWENDE PREEK:	
Maak Ons Een	48

VOORWOORD

Disrupting the Divide - 'n Pinksterreis na Eenheid, Heiligheid en 'n Nuwe Mensheid in Christus

Pinkster is die verhaal van God wat elke skeiding wat mense bou, ontwig – tussen hemel en aarde, tussen mens en God, tussen stam en stam, kleur en kultuur, self en naaste. Dit is die dag waarop die Gees neergedaal het – nie om ons indrukwekkend te maak nie, maar om ons liefdevol te maak; nie om verskille uit te wis nie, maar om dit te versoen; nie om ons private geloof te seën nie, maar om 'n openbare volk te vorm, gevul met die liefde en krag van Christus.

Hierdie seweledige preekreeks, *Disrupting the Divide: 'n Pinksterreis na Eenheid, Heiligheid en 'n Nuwe Mensheid in Christus*, is beide 'n spieël en 'n padkaart. Dit hou 'n spieël op vir 'n Kerk wat dikwels gevange gehou word aan dieselfde verdeeldheid, vooroordele en afgoderye wat dit gestuur is om te genees. En dit bied 'n padkaart – 'n Gees-geleide reis na die soort gemeenskap waarvoor Jesus in Johannes 17 gebid het: “dat hulle almal een mag wees... sodat die wêreld kan glo.”

Gegrand in die Skrif en gevorm deur die Suid-Afrikaanse verhaal, konfronteer hierdie reeks ons innerlike breuke – trots, rassisme, kultuurvasgevangenskap en sonde wat stilweg ons getuienis ondermyn. Tog doen dit dit nie met veroordeling nie, maar met hoop. Want Pinkster is nie 'n menslike projek nie; dit is God se ingryping. Dieselfde Gees wat oortuig en reinig, versoen en stuur ook. Dieselfde vuur wat sonde ontbloot, smee ook eenheid.

Vanaf die eerste preek, *Compelled by Love*, word ons herinner dat die Gees se uitstorting begin in die hart van God. Liefde is die dryfkrag van sending en eenheid – nie strategie of sentiment nie, maar Goddelike liefde wat uitgestort word (Romeine 5:5). Soos die reeks ontvou, verdiep liefde in heiligheid (*God's Will for Your Life is Holiness – Get Over Yourself*), nederigheid (*Get Over Yourself*), bekering (*The Trojan Horse*), en oorgawe aan Christus bo kultuur (*My Culture is Not My King*). Hierdie bewegings berei die grond voor vir die ontstaan van *A New Humanity in Christ* – 'n versoende volk wat die evangelie beliggaam in hulle gedeelde lewe. Die reis eindig met *Make Us One*, waar eenheid sending word: die Kerk se eenheid as God se lewende uitnodiging aan 'n verdeelde wêreld.

Elke preek dra die ritme van Pinkster: liefde wat uitgestort word, harte wat gesuiwer word, trots wat gekruisig word, afgode wat ontbloot word, kultuur wat verlos word, mensheid wat versoen word, en getuienis wat vrykom. Saam teken hulle die Gees se beweging – van die bovertrek na die openbare plein, van selfgesentreerde geloof na Gees-ge vulde gemeenskap.

Om “die skeiding te ontwig” is nie net om die wêreld se gebrokenheid te kritiseer nie, maar om ’n ander werklikheid te leef – ’n gemeenskap waar vyande familie word en vreemdelinge broers en susters. Dít is die wonder van Pinkster: God wat uit baie mense een nuwe volk maak, deur die versoenende krag van Christus.

Mag hierdie preke ’n heilige ontwigting bring in jou hart, jou gemeente en jou stad. Mag dit ons roep tot gemeenskap bo gemak, en tot verandering bo verdraagsaamheid. En mag dieselfde Gees wat eens tonge van vuur oor gelowiges laat rus het, die Kerk weer aan die brand steek – nie vir vertoon nie, maar vir liefde.

*“Want Hy is ons vrede, Hy wat albei een gemaak en
die muur van vyandskap afgebreek het.”*
– Efesiërs 2:14

Mikal Barnes & Phumlani Ngwena
(Pretoria)

Nota van die Redakteur:

Die inhoud van hierdie preekreeks is gebaseer op *Disrupting the Divide* – die nuwe boek deur Phumlani Ngwenya en Mikal Barnes. Die boek sal binnekort by CLF beskikbaar wees.

EERSTE PREEK

Gedryf deur Liefde

Leidende Vraag:

Wie gee ons lewe en wie stuur ons uit?

Sleuteltekste:

Handelinge 2:1–13 | 2 Korintiërs 5:14–20 | Romeine 5:5 | Johannes 13:34–35

Fokus:

Die liefde van God wat deur die Gees in ons harte uitgestort word, is nie net inspirerend nie, maar dryf ons. Dit vorm 'n volk wie se versoende lewens die geloofwaardige getuienis van die evangelie word.

Inleiding: Die Enjin van die Christelike Lewe

Paulus sê nie Christus se liefde inspireer ons nie. Hy sê dit *dring* ons.

Dit is nie poësie nie. Dit is fisika. Inspirasie suggereer ons het 'n keuse. Ons kan dit aanvaar of verwerp, geraak word of stil bly. Maar gedryf wees beteken die besluit is reeds geneem. Die krag is reeds in werking. Liefde is nie die versiering van die Christendom nie. Dit is die enjin.

Sonder hierdie enjin word geloof geraas. Liedere sonder krag. Preke sonder vrug. Gemeentes sonder getuienis. Ons kom bymekaar, ons sing, ons preek, ons dien. Maar as liefde nie die krag agter dit alles is nie, is ons bloot godsdienstige mense wat godsdienstige rituele uitvoer. En die wêreld kan die verskil raaksien.

Pinkster beantwoord 'n fundamentele vraag vir ons: *Watter soort krag stort God op sy kerk uit?*

Voordat die kerk enigiets doen, voordat dit preek, voordat dit genees, voordat dit organiseer of uitbrei of bou, word die Gees uitgestort. En Romeine 5:5 sê vir ons presies wat die Gees in menseharte uitstort: die liefde van God.

Dit is waar ons moet begin. Nie met wat ons vir God doen nie, maar met wat God eerste in ons gedoen het.

Punt 1: Pinkster Begin met Liefde wat Uitgestort Word

Ons het die bovertrek dikwels verkeerd verstaan. Ons kyk na Handeling 2 en sien vuur en tale en wonder. Ons vra: *Kan ons in tale praat? Kan ons siekes genees? Kan ons wonders sien?* Maar die teks vra 'n heel ander vraag.

Handeling 2 wys vuur wat op *mense* rus. Nie geboue nie. Nie stelsels nie. Nie instellings nie. Die vuur land nie op die altaar of die ark of die tempelvoorhangsel nie. Dit land op vissermanne, tollenaars, gewone gelowiges wat in 'n bovertrek bymekaar is. En Romeine 5:5 interpreteer hierdie moment teologies. *God se liefde is in ons harte uitgestort deur die Heilige Gees.*

Die Gees kom nie om ons indrukwekkend te maak nie. Die Gees kom om ons liefdevol te maak.

Dit is noodsaaklik omdat ons instinkte die teenoorgestelde rigting loop. Ons wil krag hê om te bewys ons is reg. Ons wil gawes hê om te wys ons is uitverkies. Ons wil tekens hê om te demonstreer God is met ons. Maar Pinkster gee vir ons iets veel gevaarliker: 'n liefde wat weier om binne ons gemaklike grense te bly.

Hierdie liefde is nie selektief nie. Christus het vir almal gesterf. Zoeloe en Afrikaans. Swart en wit. Ryk en arm. Die wat soos ons lyk en die wat ons geleer is om te vrees. Die Gees vra nie of ons hierdie diversiteit goedkeur nie. Die Gees stort eenvoudig liefde uit, en daardie liefde eis uitdrukking.

Pinkster-verband:

Dit is waar Pinkster ongemaklik word. Die Gees kom nie om ons bitterheid te bevestig nie. Die Gees konfronteer dit. Weggesteekte wrokke. Geregverdigde woede. Historiese wonde wat ons vir geslagte gedra het. Die Gees bring dit alles aan die lig. Nie om ons te beskaam nie, maar om ons te genees.

Pinkster-liefde stroop ons van verskonings. Ons kan nie meer sê: *Jy verstaan nie wat my mense gely het nie*. Ons kan nie meer sê: *Hulle het dit begin*. Ons kan nie meer sê: *Versoening is ingewikkeld nie*. Natuurlik is dit ingewikkeld. Maar die Gees is juis uitgestort omdat ons dit nie op ons eie kon oplos nie.

As die Gees ons werklik vul, word uitsluiting onmoontlik. Nie moeilik nie. Nie ongerieflik nie. *Onmoontlik*. 'n Gemeente wat met die Gees gevul is, kan nie griewe vashou nie, net so min as wat 'n ballon wat met helium gevul is, op die vloer kan bly. Die fisika laat dit eenvoudig nie toe nie.

Punt 2: Wat Ons Dryf, Sal Vorm Wat Ons Voortbring (2 Korintiërs 5:14-16)

Paulus gebruik 'n opvallende woord in 2 Korintiërs 5. Hy sê Christus se liefde *dwing* ons. Die Grieks dra die idee van druk. 'n Krag wat ons saamhou en gelyktydig vorentoe stoot. Liefde is nie 'n voorstel wat Paulus oorweeg nie. Dit is 'n noodsaaklikheid waaraan hy nie kan ontsnap nie.

Maar hier is die probleem. Ons word altyd deur *iets* gedryf. Geen mens funksioneer sonder 'n dryfkrag nie. Die vraag is nie of ons 'n enjin het nie. Die vraag is watter enjin loop.

Sonder liefde val ons terug op ander dryfvere: Mag. Geld. Politiek. Tradisie. Kulturele konformiteit. Gemak. Vrees. Veiligheid. Trots.

Suid-Afrika is vol mense wat deur alles behalwe liefde gedryf word. En tragies genoeg sluit dit die kerk in. Ons het ons politieke voorkeure gedoop, ons ekonomiese vrese vergeestelik, en ons stamdenke kulturele bewaring genoem. Ons het kerke gebou wat presies soos ons woonbuurte lyk. Met ander woorde, kerke wat niks soos die koninkryk van God lyk nie.

Dit is 'n harde woord, maar dit moet gespreek word. Ons kan nie aanspraak maak dat die enjin van liefde loop wanneer die voertuig nie na eenheid beweeg nie. 'n Enjin wat geen beweging produseer nie, is óf stukkend óf eintlik nie aan nie.

Pinkster-verband:

Handelinge 2 is die omkering van Babel. By Babel het die mensdom in trots bymekaargekom en is in oordeel verstrooi. Met Pinkster het die mensdom in gebed bymekaargekom en is in liefde verenig. Maar let op: die Gees vee nie verskille uit nie. Die tale bly. Die tale word nie tot een saamgevoeg nie. Pinkster produseer nie uniformiteit nie. Dit produseer begrip.

Die Gees stoot ons nie na binne na selfbeskerming nie. Die Gees stoot ons altyd na buite na ander toe. Dit is die kenmerk van ware Pinksterkrag. Enige geestelike ervaring wat jou meer stamgebonde, meer agterdogtig, meer afgesonder van diegene wat anders is, maak, daardie ervaring is nie van die Gees wat met Pinkster gekom het nie.

Pinksterkrag sonder Pinksterliefde produseer godsdienstige nasionalisme, nie die koninkryk van God nie. Dit produseer kerke wat in tale bid en teen hul naaste se welsyn stem. Dit produseer aanbidding wat hemel bereik maar weier om die aarde te raak. Dit is nie herlewing nie. Dit is selfbedrog.

Illustrasie:

In gevangenisbediening sien jy die gevolge van vernietiging duidelik. Haat dryf geweld. Geweld dryf vergelding. Vergelding dryf meer haat. Die siklus is selfonderhoudend. Niemand wen nie. Niemand ontsnap nie. Die enigste manier wat die siklus breek, is wanneer iemand weier om die besering vorentoe te gee.

Dit is wat liefde doen. Liefde dryf vergifnis. Nie omdat vergifnis maklik is nie, maar omdat die alternatiewe ewige herhaling is. Wanneer liefde intree, breek siklusse. Nie omdat die verlede vergeet word nie, maar omdat die verlede nie meer in beheer is nie.

Punt 3: Liefde Maak van Ons Brûe, nie Versperrings nie (2 Korintiërs 5:18-20; Johannes 13:34-35)

Paulus volg die logika noukeurig. God het *ons* met Homself versoen terwyl ons nog sondaars was. Die benadeelde party het die eerste stap geneem. Hy wat die reg gehad het om betaling te eis, het in plaas daarvan vergifnis geskenk. Dit is nie hoe die wêreld werk nie. Dit is hoe die koninkryk werk.

Daarom kan die kerk nie wag totdat die samelewing eenheid *verdien* nie. Ons kan nie eis dat die ander groep eerste om verskoning vra nie, eerste vergoed nie, eerste bewys nie. Ons dien 'n God wat ons met Homself versoen het terwyl ons nog vyandig teenoor Hom was. Ons het geen reg om beter terme te eis as wat Jesus ontvang het nie.

Paulus noem ons ambassadeurs. Dit is betekenisvol. 'n Ambassadeur praat nie namens homself nie. 'n Ambassadeur bevorder nie sy eie agenda nie. 'n Ambassadeur dra die boodskap en gesag van die een wat hom gestuur het. Aan ons is die bediening van versoening toevertrou. Nie as 'n program wat ons dalk probeer nie, maar as 'n identiteit waaraan ons nie kan ontsnap nie.

Vestings beskerm wat binne is deur almal buite te hou. Brûe vereis kwesbaarheid. Hulle strek uit na die ander kant, vertrouend dat verbinding die moeite werd is. Die Suid-Afrikaanse kerk het te lank vestings gebou en dit kerke genoem. Ons het in mure belê. Doelmatige mure.

Rassemure. Klasmure. Denominasionele mure. En ons het ons vestingbou vir getrouheid aangesien.

Maar Pinkster bou brûe. Die Gees wat op die bovertrek geval het, het op elke nasie wat daardie dag in Jerusalem verteenwoordig was, geval. Partiërs, Meders, Elamiete, Mesopotamiërs, Jode, Kappadosiërs, Asiërs, Egiptenaars, Libiërs, Romeine. Almal het die groot daad van God in hul eie taal gehoor. Die Gees het nie eers gevra dat hulle eers Jode moes word nie. Die Gees het hulle ontmoet waar hulle was en in hul moedertaal gepraat.

Pinkster-verband:

Dit is hoekom Pinkster evangelisties is. Nie omdat die dissipels 'n perfekte preek gelewer het nie. Petrus se preek met Pinkster is die produk, nie die bron, van wat vroeër gebeur het nie. Die evangelistiese krag van Pinkster is die sigbare, beliggaamde getuigenis van 'n volk wat bonatuurlik verenig is oor elke menslike skeiding heen.

Die wêreld glo nie wanneer ons die evangelie *beter* verduidelik nie, maar wanneer ons dit *saam*leef.

Johannes 13:35 maak dit eksplisiet. Jesus het gesê die wêreld sal weet ons is sy dissipels deur ons liefde. Nie deur ons teologie nie, alhoewel teologie saak maak. Nie deur ons geboue nie, alhoewel hulle mooi mag wees. Nie deur ons aanbiddingstyle nie, alhoewel ons met uitnemendheid mag sing nie.

Die kenteken van dissipelskap is liefde.

Sigbare liefde.

Kostelike liefde.

Grensdeurbreekbare liefde.

Die wêreld is vol mense wat oor God verskil. Die wêreld is nie vol mense wat 'n multi-etniese, multi-klas, multi-generasie gemeenskap gesien het wat mekaar met soveel egtheid liefhet dat die enigste verklaring bonatuurlike ingryping is nie. Dit is wat Jesus belowe het. Dit is wat Pinkster produseer. Dit is waarna Suid-Afrika smag om te aanskou.

Slot: Wat Dryf Ons?

Ons keer terug na die leidende vraag. *Wie gee ons lewe en wie stuur ons uit?*

Die antwoord, as ons eerlik is, is dikwels nie die Gees van Pinkster nie. Ons kry lewe uit ons gemak, ons veiligheid, ons bekendheid. Ons word uitgestuur deur ons vrese, ons vooroordele, ons ondersoekte aannames. Ons kom Sondae bymekaar om oor liefde te sing, en verstrooi dan om te leef asof liefde opsioneel is.

Maar Pinkster eis 'n keuse.

Ons kan versperrings bly. Gevorm deur vrees. Verhard deur geskiedenis. Gedefinieer deur wie ons uitsluit. Ons kan aanhou vestings bou, mure onderhou, ons stamme beskerm. Baie kerke sal hierdie pad kies. Dit is makliker. Dit vereis geen bekering nie. Dit vra niks van ons nie, behalwe dat ons aanhou soos ons nog altyd aangehou het.

Of ons kan brûe word. Gevorm deur die liefde van Christus. Gevorm deur die Gees wat in ons harte uitgestort is. Gestuur as ambassadeurs van versoening na 'n verdeelde nasie. Hierdie pad is duur. Dit vereis dat ons erken ons was verkeerd. Dit eis dat ons diegene wat ons benadeel het, vergewe en vergifnis soek van diegene wat ons benadeel het. Dit roep ons om elke aanneming wat ons geërf het en elke grens wat ons gehandhaaf het, te heroorweeg.

Maar hierdie pad lei na lewe. Nie die valse lewe van gemak en veiligheid nie, maar die ware lewe van opstanding. Die lewe wat Jesus belowe het. Die lewe wat die Gees bring. Die lewe waarna Suid-Afrika desperaat verlang.

Wanneer Christus se liefde ons werklik dryf, sal Suid-Afrika weet dat iets bonatuurliks die verhaal binnegekom het.

Finale Pinkster-beroep

Laat ons die Gees vra om weer te doen wat Hy in Handeling 2 gedoen het.

Stort liefde uit. Nie sentiment nie, maar goddelike krag.

Breek bitterheid. Moet dit nie net bestuur of verduidelik nie, maar breek dit.

Skep 'n volk wat die wêreld nie kan verklaar nie. 'n Volk wie se eenheid geen natuurlike oorsaak het nie.

Laat ons ophou vra wat die Gees *vir* ons kan doen en begin vra wat die Gees *deur* ons wil doen. Laat ons ophou om Pinkster te meet aan ons geestelike ervarings en begin meet aan ons versoende verhoudings. Laat ons ophou wag vir Suid-Afrika om te verander en begin om die verandering te word waarna Suid-Afrika wag om te sien.

Want wanneer Christus se liefde ons werklik dryf, verander alles. Nie geleidelik nie. Nie uiteindelik nie. Nou.

Die Gees is uitgestort. Die enjin loop. Die vraag is nie of God opgetree het nie. Die vraag is of ons sal reageer.

Wie gee ons lewe? Die Vader, deur die Seun, deur die Gees.

Wie stuur ons uit? Dieselfde Gees, wat dieselfde liefde dra, na dieselfde wêreld wat Christus gesterf het om te red.

Gaan heen. Wees ambassadeurs. Bou brûe.

Die Gees is reeds aan die beweeg.

TWEEDE PREEK

God se Wil vir Jou Lewe is Heiligheid

Leidende Vraag:

Watter soort mense vorm die Gees eintlik?

Sleuteltekste

Handelinge 2:37–47 | 1 Tessalonisense 4:3–8 | Hebreërs 12:14 | Titus 2:11–14
Filippense 1:9–11 | 1 Petrus 1:14–16

Fokus:

Heiligheid is nie morele volmaaktheid nie, maar om vir God afgesonder te wees, en dit is die Gees se primêre werk in die vorming van 'n volk wat die karakter van Christus weerspieël.

Inleiding: Liefde wat Heilig is

In Preek 1 het ons gehoor dat Christus se liefde ons dryf. Dit is die enjin. Dit word uit Pinkster in menseharte uitgestort. Maar hier is die vraag wat volg: watter soort mense produseer daardie liefde?

Liefde is nie sag nie. Dit is nie sentimenteel nie. Dit is nie ruggraatloos nie. Die liefde wat die Gees uitstort, is heilige liefde. En heiligheid vra iets van ons.

“En dit bid ek: dat julle liefde al meer en meer kan oorgaan in helder kennis en fyner onderskeiding, sodat julle kan onderskei waarop dit aankom. Dan sal julle rein en onberispelik wees vir die dag van Christus, vervul met die vrug van geregtigheid wat daar deur Jesus Christus kom, tot eer en lof van God.” (Filippense 1:9–11, 1983-vertaling)

Die Gees word die Heilige Gees genoem vir 'n rede. Pinkster ontvlam nie net passie nie. Dit vorm 'n volk wat soos Jesus lyk.

Punt 1: Heiligheid is God se Karakter Voordat dit Ons Roeping is

(1 Petrus 1:14–16; Hebreërs 12:14)

Groot Waarheid: God roep ons nie om effens beter as die wêreld te wees nie. Hy roep ons om soos Hy te wees.

Ontwikkeling:

Wees heilig, want Ek is heilig. Dit is nie morele advies nie. Dit is 'n identiteitsverklaring.

Heiligheid is nie volmaaktheid nie. Dit is om te behoort. Om heilig te wees, is om afgesonder te wees, oorgegee te wees, om meer soos Christus te word. Dit is nie die strewe na foutloosheid nie. Dit is die strewe na nabyheid. Wanneer twee mense 'n lewe deel, begin hulle na mekaar lyk. Hulle voltooi mekaar se sinne. Hulle neem mekaar se gewoontes aan. Heiligheid is wat gebeur wanneer ons so lank met God geleef het dat ons soos Hy begin lyk.

Kultuur sê: *Volg jou hart.* Dit is baie gevaarlik. Die hart is 'n fabriek van afgode. Dit vervaardig begeertes vinniger as wat ons dit kan ondersoek. *Volg jou hart* het meer lewens skipbreuk laat ly as enige ander slagspreuk.

Heiligheid sê: *Volg sy hart.*

Pinkster-verband

Handelinge 2:37 vertel ons die skare is *diep getref*. Nie gevlei nie. Nie vermaak nie. Getref. Die Gees oortuig voordat Hy in diens stel. Pinkster skep berouvolle mense voordat dit kragtige mense skep. Daar is geen kortpad hierom nie. Ons kan nie oortuiging oorslaan en by heiligheid arriveer nie.

Sleutelverduideliking:

Heiligheid is nie wettisisme nie.

Wettisisme sê: *Doen dit om aanvaar te word.*

Heiligheid sê: *Omdat jy aanvaar is, leef soos Hy geleef het.*

Wettisisme kyk na die maatstaf en probeer hoër spring. Heiligheid kyk na Jesus en vergeet daar is 'n maatstaf. Een is strewe. Die ander is oorgawe. Een produseer uitputting. Die ander produseer vryheid.

Oorgang:

As heiligheid uit God se karakter vloei, dan word die vraag wat jongmense altyd vra, uiteindelik beantwoord.

Punt 2: Wat is God se wil vir jou lewe? Dit is Heiligheid.

(1 Tessalonisense 4:3–8)

Groot Waarheid: God se wil vir jou lewe is nie eerste oor ligging, loopbaan of huwelik nie. Dit is jou heiligmaking. God se wil vir jou lewe is dat jy heilig moet wees.

Ontwikkeling:

Paulus is onomwonde. *Dit is die wil van God dat julle geheilig moet lewe.* Hy sê nie: *Dit is God se wil dat jy die regte werk kry, in die regte stad woon, of die regte persoon trou nie.* Hierdie dinge maak saak. God gee om oor hulle. Maar hulle is nie eerste nie. Eerste is heiligheid.

Heiligheid raak en verander ons: Begeertes. Verhoudings. Private integriteit. Besluite. Gedagtes.

Baie Christene vermy ooglopende sonde maar jaag nooit Christus heelhartig na nie. Hulle meet geregtigheid aan wat hulle *weerstaan* eerder as wat hulle *najaag*. Dit is nie heiligheid nie. Dit is beleefde rebellie. Die vraag is nie wat jy opgehou doen het nie; die vraag is: *Waarom en na Wie streef jy?*

Pinkster-verband:

Die gelowiges in Handeling 2 het nie net opgehou sondig nie. Hulle het hulle toegewy aan die leringe van die apostels; aan die gemeenskap, die breking van die brood, en gebed. Pinksterheiligheid is nie passiewe vermyding nie. Dit is aktiewe najaag. Die Gees skep aptyt, nie net selfbeheersing nie. 'n Heilige persoon is nie iemand wat net nee sê vir slegte dinge nie. 'n Heilige persoon is iemand wat ja sê vir God en dit bedoel.

Pastorale Punt:

Om tevrede te wees met “*niks verkeerd doen nie*” produseer swak dissipels. Dit produseer mense wat moreel regop is maar geestelik dormant. Mense wat die reëls nakom maar die vuur verloor het. Dit is nie wat God bedoel nie.

Paulus voeg ’n ernstige waarskuwing by. Om heiligheid te verwerp, is nie om ’n reël te verwerp nie. Dit is om God te verwerp, wat sy Heilige Gees gee. Dit is nie die taal van ’n God wat heiligheid as opsioneel beskou nie. Dit is die taal van ’n God wat weet dat ons florerend afhang van ons om soos Hy te word.

“Daar is ’n verskil tussen passiewe goedheid en aktiewe goedheid, wat, na my mening, die gee van jou tyd en energie is in die verligting van pyn en lyding. Dit behels om uit te gaan, diegene in lyding en gevaar te vind en te help, en nie bloot om ’n voorbeeldige lewe te lei, op ’n suiwer passiewe manier van niks verkeerd doen nie.” (Nicholas Winton)

Oorgang:

Maar heiligheid werk net as ons verstaan hoe dit aangedryf word. Anders word dit koud.

Punt 3: Genade is nie ’n Verskoning nie – Dit is die Krag om Heilige Liefde te Lewe (Titus 2:11–14; Filippense 1:9–11)

Groot Waarheid: Genade verlaag nie die maatstaf nie. Dit lig ons op om dit te bereik. Genade gee ons die krag en vermoë om te doen wat God vra.

Ontwikkeling:

Genade vergewe nie net nie. Genade *onderrig*.

Paulus skryf dat die genade van God verskyn het, wat verlossing vir alle mense bring, en *ons onderrig* om goddeloosheid en wêreldse begeertes te verloën, en selfbeheersd, regverdig en vroom in die teenwoordige wêreld te lewe.

Genade is nie ’n toestemmingsbrief nie. Dit is ’n kurrikulum. Dit leer ons om te sê: Nee vir goddeloosheid. Ja vir selfbeheersing, integriteit, toewyding.

Sonder genade word heiligheid moralisme. Ons kners ons tande en probeer harder en brand uit. Sonder heiligheid word genade goedkoop. Ons maak staat op vergifnis en bly onveranderd. Maar saam maak genade en heiligheid Jesus geloofwaardig.

Genade doen drie dinge:

- 1. Red.** Dit is vergifnis. Dit is wat ons van veroordeling red.
- 2. Transformeer.** Dit is heiligheid. Dit is wat ons van onself red.
- 3. Stuur uit.** Dit is ywer vir goeie werke. Dit is wat ons in die wêreld instuur.

Pinkster-verband:

Handelinge 2:42–47 wys vir ons genade-gevormde heiligheid. Die gelowiges was toegewyd. Hulle het hul lewens gedeel. Hulle het hul huise oopgemaak. Hulle het besittings verkoop om behoeftes te vul. Hulle het saam geëet met blydschap en opregtheid van hart. Hulle het God geprys en die guns van die hele volk gehad.

Dit is hoe heiligheid lyk wanneer genade die enjin is. Dit is nie grimmig nie. Dit is blydschap. Dit is nie geïsoleerd nie. Dit is gedeel. Dit is nie agterdogtig teenoor die wêreld nie. Dit is aantreklik vir die wêreld.

Gemeenskapsklem:

Paulus verbind heiligheid aan eenheid. In Kolossense 3:12-13 sê hy: *“Beklee julle dan, as uitverkorenes van God, wat heilig en geliefd is, met innerlike ontferming, vriendelikheid, nederigheid, sagmoedigheid, geduld; verdra mekaar en vergeef mekaar as die een teen die ander ’n klag het.”*

Onheiligheid verdeel. Heiligheid bind. Jy kan nie heiligheid najaag en geïsoleerd bly nie. Jy kan nie heiligheid najaag en onvergewensgesind bly nie. Heilige liefde word die kerk se geloofwaardigheid. Dit is hoekom die wêreld kyk hoe ons mekaar behandel. Hulle toets of ons heiligheid eg is.

Slot: Heiligheid bo Hype

Ons era jaag na wat neig. Wat nuut is. Wat viraal is. Wat nou is. Ons meet sukses aan getalle en invloed. Ons wil hê die Gees moet ons beweeg, ons vul, ons opgewonde maak. En dit is goeie dinge. Pinkster was beweeglik. Dit was vervullend. Dit was opwindend.

Maar Pinkster was ook *vormend*.

Die Gees is nie net wind nie. Wind beweeg, maar dit vorm ook. Die Gees is nie net vuur nie. Vuur verlig, maar dit verfyn ook. Die Gees is nie net krag nie. Krag bemagtig, maar dit suiwer ook.

Jesus bou nie 'n beweging nie. Bewegings kom en gaan. Jesus vorm 'n bruid. Heilig. Afgesonder. Mooi. Voorberei.

Heilige liefde is duur. Dit kos jou gemak. Jy kan nie gemaklik en heilig wees nie. Heiligheid sal altyd jou gerief ontwig. Dit kos jou voorkeur. Jy kan nie op jou eie manier aandring en God se hart najaag nie. Dit kos jou reputasie. Heilige mense word dikwels misverstaan. Afgesonderde mense pas nie altyd in nie.

Maar heilige liefde produseer iets wat “hype” nooit kan nie. “Hype” is vandag hard en môre vergeet. “Hype” versamel skares maar verander nie lewens nie. Heilige liefde produseer 'n kerk wat soos die hemel lyk. Nie perfek nie. Nie heeltemal nie. Maar herkenbaar. Opspoorbaar. Bonatuurlik.

Finale Pinkster-beroep:

Laat ons die Gees vra om ons nie net te beweeg nie, maar om ons te *verander*.

Nie net om ons te vul nie, maar om ons te *vorm*.

Nie net om ons opgewonde te maak nie, maar om ons heilig in liefde te *maak*.

Laat ons ophou vra: *Wat is God se wil vir my loopbaan, my ligging, my huwelik?* en begin vra: *Wat is God se wil vir my karakter?* Die eerste vrae is nie verkeerd nie. Maar hulle is sekondêr. God se wil vir jou lewe is jou heiligheid. Alles anders vloei daaruit.

Laat ons ophou om heiligheid te meet aan wat ons *vermy* en begin meet aan wat ons *najaag*. Laat ons ophou om tevrede te wees met passiewe goedheid en die aktiewe goedheid omhels wat lyding verlig, grense oorskry en Jesus sigbaar maak.

En laat ons onthou dat genade nie ons verskoning is nie. Genade is ons krag. Dieselfde Gees wat Christus uit die dood opgewek het, woon in ons. Dieselfde liefde wat met Pinkster uitgestort is, oorstrom ons harte. Dieselfde God wat gesê het *Wees heilig, want Ek is heilig* het ons alles gegee wat ons nodig het om te word wat Hy beveel.

God se wil is jou heiligheid.

En heilige liefde is die krag wat verdeeldheid genees.

Heilige liefde maak ons eenheid geloofwaardig.

Heilige liefde maak die evangelie tasbaar.

Die Gees is steeds besig om te vorm. Die vraag is of ons ons aan die vorming sal onderwerp.

DERDE PREEK

Kom oor Jouself – Jy is nie die Middelpunt nie

Leidende Vraag:

Wat moet in ons sterf?

Sleuteltekste

Handelinge 2:42–47 | Filippense 2:1–11 | Efesiërs 4:3
Jakobus 4:6 | Matteus 16:24 | Galasiërs 2:20

Fokus:

Eenheid word nie volgehou deur gedeelde ervarings of sterk leierskap nie, maar deur gekruisigde trots en Gees-bemagtigde nederigheid wat daagliks van die troon afklim.

Punt 1: Opening – Hoekom Eenheid So Moeilik is

Groot Waarheid: Eenheid klink heilig, maar trots maak dit onmoontlik.

Eenheid is pragtig in teorie. Ons sing daaroor. Ons preek daaroor. Ons voeg dit by ons missiestellings en visiedokumente. Elke kerkleier sal vir jou sê eenheid is belangrik. Niemand staan by 'n podium en argumenteer vir verdeeldheid nie.

Maar in praktyk is eenheid moeilik, brutaal. Want eenheid vereis iets van ons. Nie net teologie nie. Nie net goeie bedoelings nie. Eenheid vereis dat ons ophou om die middelpunt te wees.

Trots is die verborge vyand. Dit is stil. Dit is godsdienstig. Dit is respektabel. Ons noem dit nie trots nie. Ons noem dit oortuiging. Ons noem dit standarde. Ons noem dit om die waarheid te beskerm. Maar onder die woordeskat bly trots wat dit nog altyd was: die stille aandrang dat die wêreld om *my* draai.

Filippense 2:3–4 noem die probleem. *“Moet niks doen uit selfsug of ydele eer nie, maar in nederigheid ag die een die ander belangriker as homself. Julle moet nie net elkeen sy eie belange voor oë hê nie, maar ook die belange van ander.”*

In die gevangenis baklei mans oor stoele. Oor brood. Oor wie die bed by die venster kry. Dit is klein dinge. Maar klein dinge openbaar wat waar is. Wanneer jou wêreld tot byna niks gestroop is nie, vertel wat oorbly jou wat jy werklik aanbid. En wat oorbly, meer dikwels as nie, is die self.

Suid-Afrika weet dit. Ons het lae en lae trots. Rassetrots. Stam trots. Denominasionele trots. Klas trots. Opvoedkundige trots. Ons het trots gebore uit ware lyding, wat dit laat voel asof dit geregverdig is. Ons het trots gebore uit ware prestasie, wat dit laat voel asof dit verdien is. Maar geregverdigde trots verstrooi nog steeds. Verdiende trots verdeel nog steeds.

Eenheid verbrokkel nie omdat ons teologie kortkom nie, maar omdat ons weier om van die middelpunt af te klim.

Oorgang:

As trots die vyand van eenheid is, moet ons dit duidelik benoem. Nie as iemand anders se probleem nie, maar as ons s’n.

Punt 2: Diagnose van die Ware Vyand – Trots en Individualisme

Groot Waarheid: Trots dra baie maskers. Kultuur, pyn, individualisme, verbruikerskap, selfs spiritualiteit.

A. Trots as Kulturele Superioriteit

My kultuur is wyser. My kultuur is suiwerder. My kultuur is sterker.

Hierdie trots word dikwels uit ware pyn gebore. Apartheid het aan swart Suid-Afrikaners gesê hulle is minderwaardig. Kolonisasie het aan inheemse volke gesê hul maniere is waardeloos. Die onderdrukte leer trots as oorlewing. Dit beskerm wat kosbaar is. Dit weier om weer beskaam te word.

Maar oorlewingstrots, wat ongetransformeer bly, verhard tot oordeel. Dit word sy eie hierargie. Dit verdeel steeds. Dit weier steeds om ander as belangriker te ag. Die wond is werklik. Maar die wond verskoon nie die muur nie.

B. Trots as Individualisme

Ons leef in die era van hoofkarakter-sindroom. Elke platform is geoptimaliseer vir self-vertoon. Elke algoritme beloon self-handhawing. Ons kureer. Ons plaas. Ons “perform”. En stadig, sonder om dit op te merk, word ons mense wat nie kan voorstel dat die storie sonder ons kan aangaan nie.

Verbruikers-Christendom vloei hieruit. Ons vra nie: *Waar wil God my hê?* Ons vra: *Wat bied hierdie kerk vir my?* Ons vra nie: *Hoe kan ek dien?* Ons vra: *Word my behoeftes bevredig?* Ons het nie Jesus verwerp nie. Ons het Hom bloot verminder tot ’n kenmerk in ons persoonlike handelsmerk.

Pinkster-verband:

By Babel het die mensdom rondom selfverheerliking bymekaargekom. *Kom ons maak vir ons ’n naam.* Hulle het opwaarts gebou. Hulle het na glorie gestreef. En God het hulle verstrooi.

Met Pinkster het die Gees mense bymekaargebring deur selfoorgawe. Nie om ’n naam te maak nie. Om ’n naam te ontvang. Nie na glorie te strewe nie. Om die teenwoordigheid te huisves. En God het hulle verenig.

Trots verstrooi. Die Gees versamel. Dit is die patroon van Genesis tot Handeling. Dit het nie verander nie.

Oorgang:

As trots die vyand van eenheid is, is nederigheid nie opsioneel nie. Dit is die enigste deur.

Punt 3: Christus as Middelpunt – Die Weg van Nederigheid

Groot Waarheid: Eenheid vloei uit Christus se selfontlediging, nie uit ons selfuitdrukking nie.

Filippense 2:5–8 is die teologiese sentrum van hierdie preek. *“Laat dié gesindheid in julle wees wat ook in Christus Jesus was. Hy wat in die gestalte van God was, het sy bestaan op gelyke voet met God nie beskou as iets waaraan Hy Hom moet vasklem nie, maar Hy het Homself verneder deur die gestalte van ’n slaaf aan te neem en aan mense gelyk te word. En toe Hy as mens verskyn het, het Hy Homself nog meer verneder: Hy was gehoorsaam tot in die dood, ja, die dood aan die kruis.”*

Jesus het nie aan status vasgeklou nie. Hy het meer reg gehad om die middelpunt te wees as enigiemand wat nog ooit gelewe het. Hy was God. Die heelal is deur Hom en vir Hom gemaak. Elke atoom het aan sy gesag gerapporteer. Elke engel het gereed gestaan om te dien. En Hy het dit losgelaat. Nie omdat dit nie Syne was nie. Maar omdat versoening Sy ontlediging vereis het.

Jesus het afwaartse mobiliteit gekies. Nie armoede ter wille van armoede nie. Nie lyding as 'n doel op sigself nie. Hy het homself leeggemaak, want deur leeg te word was daar genoeg ruimte vir ander. 'n Hand wat om sy eie voorreg geklem is, kan niemand anders vashou nie. Jesus het sy hande oopgemaak. En die wêreld is gered.

Jesus het sy regte neergelê vir versoening. Die vraag vir ons is nie of ons regte het nie. Die vraag is of ons hulle sal neerlê.

Die kruis is waar trots gaan sterf.

In Johannes 13 was Jesus sy dissipels se voete. Nie omdat voetewassing sy geestelike gawe was nie. Nie omdat Hy dit geniet het nie. Hy het voete gewas omdat iemand die lae werk moes doen, en as Hy dit nie doen nie, sou niemand nie. En Hy wou hê sy dissipels moes weet hoe liefde werklik lyk. Nie toesprake nie. Nie teologie nie. Handdoek. Wasbak. Vuil voete.

In die gevangenis ontdek mans dit stadig. Jy kan nie aan jou reputasie vasklou wanneer almal jou misdaad ken nie. Jy kan nie op status aandring wanneer jy dieselfde uniform as moordenaars dra nie. Gevangenis produseer nie nederigheid nie. Maar dit openbaar hoeveel trots jy gedra het.

Pinkster-klem:

Dieselfde Gees wat Jesus uit die dood opgewek het, bemagtig ons om die Jesus-vormige lewe te leef. Pinkster is nie krag om te domineer nie. Dit is krag om aan die self te sterf. Timothy Keller het dit genoem: *die vryheid van selfvergeetheid*. Jy hoef nie die middelpunt te wees nie. Jy hoef nie jou naam te verdedig nie. Jy is vry om lief te hê.

Oorgang:

Maar hierdie vryheid word nie deur ons eie poging geskep nie. Dit word van die Gees ontvang.

Punt 4: Die Gees se Rol – Eenheid is Gegee, nie Geskep nie

Groot Waarheid: Eenheid is die Gees se gawe. Trots is wat Hom teenstaan.

Sleuteltekste:

Efesiërs 4:3 roep ons op “*om deur die band van die vrede die eenheid wat die Gees gee, te bewaar.*” Let op die bewoording. Ons skep nie eenheid nie. Ons *bewaar* dit. Eenheid bestaan reeds in die Gees. Dit is nie ’n projek wat ons bou nie. Dit is ’n skat wat ons beskerm.

Jakobus 4:6 gee die geometrie van genade. “*God weerstaan die hoogmoediges, maar aan nederiges gee Hy genade.*” Dit is nie ’n voorstel nie. Dit is ’n geestelike wet. Trots posisioneer jou teen God. Nie omdat God kleingeestig is nie, maar omdat trots onversoenbaar is met ontvangs. Jy kan nie genade met gebalde vuiste ontvang nie. Jy kan nie genade ontvang terwyl jy op die troon staan nie. Die troon moet ontruim word.

Ons taak is nie om eenheid te vervaardig nie. Ons taak is om op te hou om die eenheid wat die Gees reeds gemaak het, te weerstaan. Elke daad van trots bedroef die Gees. Elke daad van nederigheid maak ruimte vir Hom.

Pinkster-verband:

In Handeling 2 het die Gees nie verskille uitgewis nie. Hy het dit geheilig. Verskillende tale het gebly. Verskillende geskiedenis het gebly. Verskillende kulture het gebly. Maar hulle was nie meer versperrings nie. Hulle het vate geword.

Die Gees maak ons nie identies nie. Hy maak ons *een*. Daar is ’n verskil. Identiese mense hoef mekaar nie te vergewe nie. Een volk doen dit gedurig.

Punt 5: Daaglikse Praktyke wat Eenheid Lewend Hou

Groot Waarheid: Eenheid oorleef deur daaglikse, gewone gehoorsaamheid.

Pinkster is nie net die bovertrek nie. Pinkster is die Dinsdagoggend. Die Donderdagmiddag. Die klein besluite wat niemand sien nie.

Handelinge 2:42–47 gee vir ons die patroon. Die gelowiges *het hulle toegelê*. Nie soms nie. Nie wanneer dit gerieflik was nie. Toewyding is die taal van bestendige, deurlopende, gewone liefde.

Eenheid word volgehou deur:

- **Diep luister.** Nie wag vir jou beurt om te praat nie. Nie jou verdediging voorberei nie. Hoor wat die ander persoon werklik sê.
- **Met genade praat.** Nie alles sê wat jy dink nie. Nie waarheid as wapen gebruik nie. Woorde wat bou, nie brand nie.
- **Vergifnis beoefen.** Nie een keer nie. Sewentig maal sewe. Want gemeenskap genereer wrywing, en wrywing sonder vergifnis word vuur.
- **Gedeelde gebed.** Nie net private toewyding nie. Saam bid bring harte in lyn rondom een middelpunt.
- **Gasvryheid.** Rosaria Butterfield skryf dat gasvryheid nie gaste onthaal is nie. Dit is om ruimte te maak vir ander in jou *werklike* lewe. Nie jou perfekte lewe nie. Jou regte lewe.
- **Mekaarverdra.** Dit is nietande opmekaarknyp nie. Dit is die geduldige, langgehoorsaamheid om familie te bly wanneer dit makliker sou wees om te loop.

Dit is nie heldedade nie. Dit is nie preekmateriaal nie. Dit is eenvoudig wat liefde doen wanneer dit nie voorgee nie.

Punt 6: Die Oproep – Kom Oor Jouself (Weer en Weer)

Groot Waarheid: Nederigheid is nie 'n eenmalige besluit nie. Dit is daaglikse oorgawe.

Matteus 16:24: “*As iemand agter My aan wil kom, moet hy homself verloën, sy kruis opneem en My volg.*” Jesus sê nie: *Verloën jouself een keer nie*. Hy sê: *Laat hom homself verloën*. Deurlopend. Aanhoudend. Gewoonte.

Galasiërs 2:20: “*Ek is saam met Christus gekruisig, en ék leef nie meer nie, maar Christus leef in my.*” Dit is nie Paulus se bekeringgetuigenis nie. Dit is sy getuigenis van voortsetting. Hy word elke oggend steeds wakker met 'n self wat die middelpunt wil wees. En elke oggend keer hy terug na die kruis.

Dit is nie selfhaat nie. God wil nie hê jy moet jouself haat nie. Hy het jou gemaak. Hy is lief vir jou. Hy het vir jou gesterf. Selfhaat is steeds selfgefokus. Dit is steeds om na jouself te staar. Dit is net staar met walging in plaas van bewondering.

Dit is Christus-sentrering. Jy verdwyn nie. Jy Jy heroriënteer jou middelpunt. Die son hou nie op om te bestaan wanneer dit om die Son wentel nie. Dit hou net op om voor te gee dat dit die bron van lig is.

Pinkster-taal:

Elke dag nooi die Gees ons om van die troon af te klim sodat Christus sy regmatige plek weer kan inneem. Nie omdat ons permanent bekeer was nie. Nie omdat ons nederigheid een keer geleer het nie. Omdat die Gees geduldig is, en die troon elke oggend ontruim moet word.

Punt 7: Refleksie, Berou en Gees-geleide Respons

Dit moet gebedsvol voel. Nie moralisties nie. Nie nog 'n opdrag nie. Net eerlike ruimte met die Gees.

Refleksievrae:

- Waar vorm trots steeds hoe ek na ander kyk? (Nie *of* nie. *Waar*.)
- Waar het gemak gemeenskap vervang?
- Wanneer het ek opgehou om ongerief te kies ter wille van liefde?
- Wie het ek vermy om lief te hê omdat dit te veel kos of te ongemaklik is? Noem hulle. Die Gees weet reeds.

Pinkster-praktyk vir die week:

- Doen een verborge daad van diens. Geen krediet nie. Geen aankondiging nie. Net liefde.
- Luister sonder om te verdedig. Nie tot dit jou beurt is nie. Luister werklik.
- Sit die foon neer om teenwoordig te wees. Die algoritme het jou nie nodig nie. Jou mense het.
- Kies *ons* bo *ek*. In gesprek. In besluit. In gebed.

Sluitingskrif:

“Hy is immers ons vrede, Hy wat albei partye een gemaak en die muur van vyandskap wat hulle geskei het, afgebreek het.” (Efesiërs 2:14)

Die muur is reeds gebreek. Christus het dit gesloop. Die vraag is nie of versoening moontlik is nie. Die vraag is of ons aanhou om die puin te herbou.

Een-sin Pinkster-draad:

Preek 3 wys dat Pinkster-eenheid nie volgehou word deur gedeelde ervarings nie, maar deur gekruisigde trots en Gees-bemagtigde nederigheid.

Die Gees is steeds besig om te versamel. Die troon wag steeds. Die vraag is of jy daarvan sal afklim.

Vandag. Weer. En weer. En weer.

VIERDE PREEK

Die Trojaanse Perd

Leidende Vraag:

Watter gevare vernietig ons van binne af?

Primêre Teks:

Kolossense 3:5–11

Ondersteunende Tekste:

1 Korintiërs 5:6–7 | Markus 3:25 | Handeling 2:1–11
1 Petrus 4:17 | Openbaring 2–3

Fokus:

Die grootste bedreiging vir die kerk is nie vervolging van buite af nie, maar kompromie wat binne geduld word, en heiligheid is die wag wat eenheid beskerm.

Inleiding: Mure en Perde

Ons het vier preke lank die Gees se werk gevolg. Pinkster-liefde wat in harte uitgestort is. Pinkster-heiligheid wat 'n volk vorm. Pinkster-nederigheid wat van die troon afklim. En nou kom ons by 'n nugterende vraag: As die Gees dit alles gedoen het, hoekom misluk eenheid steeds? Hoekom verdeel kerke steeds? Hoekom vind ons onself steeds verstrooi wanneer ons bedoel was om een te wees?

Die antwoord is nie buite die mure nie. Dit is binne.

Die tragedie van Troje is nie dat die vyand sterk was nie. Die tragedie van Troje is dat die stad sy eie hekke oopgemaak het. Die soldate het nie oor die mure geklim nie. Hulle is ingetrek, weggesteek binne-in iets wat soos 'n geskenk gelyk het. Die stad het geval nie omdat dit verower is nie, maar omdat dit gasvry was vir sy eie vernietiging.

Dit is ook 'n geldige waarskuwing vir die Suid-Afrikaanse kerk. Ons was bang vir sekulêre kultuur. Ons was bang vir politiek. Ons was bang vir ander godsdienste en sluipende vervolging. Hierdie vrese is nie heeltemal verkeerd nie. Maar hulle kyk in die verkeerde rigting.

Die grootste bedreiging vir die kerk was nog nooit die vyand by die hekke nie. Dit was nog altyd die kompromie wat ons binne verwelkom.

Punt 1: Die Grootste Gevaar is Nie Buite Nie – Dit is Binne

(Markus 3:25; 1 Korintiërs 5:6)

Jesus is duidelik. *'n Huis wat teen homself verdeeld is, kan nie bly staan nie.* Hy sê nie 'n huis wat van buite aangeval word, kan nie bly staan nie. Hy sê 'n huis wat *verdeeld* is. Die breuk is intern. Die vyand is reeds binne die mure.

Paulus vra die Korintiërs 'n vernietigende vraag. *“Weet julle nie dat 'n bietjie suurdeeg die hele deeg suur maak nie?”* Hy waarsku hulle nie oor Romeinse onsedelikheid nie. Hy waarsku hulle oor sonde wat hulle in hul eie gemeenskap *geduld* het. 'n Man wat met sy pa se vrou slaap. Regsgedinge tussen gelowiges. Verdeeldheid oor watter apostel belangriker is. Die suurdeeg is binne die bak.

Ons vrees dikwels die verkeerde dinge:

- Sekulêre kultuur
- Vyandige politiek
- Ander godsdienste
- Vervolging

Hierdie dinge is werklik. Hulle vereis waaksaamheid. Maar Skrif waarsku die kerk konsekwent oor 'n meer onmiddellike gevaar. Sonde wat geduld word. Verdeeldheid wat verskoon word. Skynheiligheid wat geïgnoreer word. Rassisme wat onuitgedaag bly. Dit is nie wonde wat deur vyande toegedien is nie. Dit is infeksies wat ons geweier het om te behandel.

Suid-Afrika bied 'n unieke diagnose. Meer as 70 persent van ons bevolking maak aanspraak op Christelike geloof. Ons het nie 'n tekort aan kerke nie. Ons het nie 'n tekort aan Bybels nie. Ons het nie 'n tekort aan Sondagbywoning nie. Wat ons kort, is geloofwaardige getuienis. Die probleem is nie afwesigheid van geloof op papier nie. Die probleem is gekompromitteerde geloof in die praktyk. Die suurdeeg het deur die hele deeg gewerk.

Pinkster-verband:

Voordat die Gees publieke getuigenis in Handeling 2 bemagtig, vorm Hy 'n heilige, verenigde gemeenskap in Handeling 1. Honderd-en-twintig gelowiges. Toegewy aan gebed. Saam wag. Nie verstrooi nie. Nie in kompetisie nie. Nie hul reputasies beskerm nie. Hulle het hul aan die wag onderwerp omdat hulle iets verstaan het wat ons vergeet het.

Krag sonder suiwerheid vernietig geloofwaardigheid. Jy kan nie met die Gees gevul wees en met bitterheid gevul wees nie. Jy kan nie vuur dra en verdeeldheid dra nie. Die Gees self nie wat Hy nie kan bewoon nie.

Oorgang:

As die gevaar binne is, moet ons benoem wat ons deur die hekke toegelaat het.

Punt 2: Trojaanse Perde wat die Kerk Geduld Het (Kolossense 3:5–11; Openbaring 2–3)

Paulus is direk. *“Maak dan dood wat in julle aardse bestaan tot die sonde behoort.”* Let op wie hy aanspreek. Gelowiges. Nie heidene nie. Nie buitestaanders nie. Mense wat Christus reeds ontvang het. Mense wat reeds gedoop is. Mense wat weekliks bymekaarkom om lofprijsing te sing en prediking te hoor.

Paulus skryf aan die kerk omdat die kerk nog steeds die ou self dra. En die ou self, wat aan die lewe gelaat word, sal uiteindelik die liggaam verdeel.

Die Trojaanse perde is nie altyd voor die hand liggend nie. Hulle arriveer nie met 'n etiket *Vyand* nie. Hulle lyk gerespekteerd. Hulle klink redelik. Hulle stel hulself voor as wysheid, tradisie, voorkeur, vrede.

Algemene Trojaanse perde in die Suid-Afrikaanse Kerk:

- **Rassisme vermom as tradisie.** Ons noem dit nie rassisme nie. Ons noem dit kulturele bewaring. Ons noem dit gemak met ons eie mense. Ons noem dit beter aanbiddingstyl. Maar onder die woordeskat bly die verdeeldheid. En ons het geleer om dit te verdedig asof dit getrouheid is.
- **Nasionalisme aangetrek as geloof.** Ons verwar liefde vir land met liefde vir God. Ons doop politieke agendas en noem dit bybels. Ons vergeet dat ons burgerskap in die hemel is, en dat elke aardse nasie onder die oordeel van die kruis staan.

- **Materialisme geseën genoem.** Ons jaag gemak na en noem dit voorsiening. Ons hoop op en noem dit guns. Ons meet die Gees se teenwoordigheid aan ons lewenstandaard. Maar die Gees wat met Pinkster geval het, het nie gekom om ons gemaklik te maak nie. Hy het gekom om ons heilig te maak.
- **Stilte vrede genoem.** Ons weier om te praat omdat ons nie konflik wil hê nie. Ons noem dit wysheid. Ons noem dit diskresie. Ons noem dit om nie verdeeldheid te veroorsaak nie. Maar stilte in die aangesig van sonde is nie vrede nie. Dit is medepligtigheid.
- **Verbruikers-Christendom voorkeur genoem.** Ons soek na kerke wat ons behoeftes bevredig. Ons loop wanneer aanbidding nie ons smaak pas nie. Ons behandel die liggaam van Christus as 'n produk wat geëvalueer moet word eerder as 'n familie om by aan te sluit. En ons het hierdie selfsug so deeglik vergeestelik dat ons dit nie meer herken nie.

Wat ons tolereer, normaliseer ons. Wat ons normaliseer, verdedig ons uiteindelik. En wat ons verdedig, word deel van ons identiteit. Ons verskoon nie net verdeeldheid nie. Ons word mense wat nie daarsonder kan leef nie.

As rassisme, vooroordeel, skinderpraatjies of trots gemaklik in die kerkbanke kan leef, is die evangelie se getuigenis vergiftig. Nie verswak nie. *Vergiftig*. Die water is ondrinkbaar. Die wêreld proe dood waar dit lewe behoort te proe.

Pinkster-verband:

Pinkster verbrysel taal-, etniese- en kulturele versperrings. Die Gees het nie die verdeeldheid van Babel geëer nie. Hy het dit omgekeer. Wanneer ons taal, kultuur of gemak as verskonings vir verdeeldheid gebruik, is ons nie getrou aan ons erfenis nie. Ons weerstaan die Gees se werk. Ons herbou wat Pinkster gesloop het.

Oorgang:

As ons hierdie perde deur die hekke toegelaat het, moet ons verstaan wat eenheid beskerm. Dit is nie strategie nie. Dit is nie beter programme nie. Dit is heiligheid.

Punt 3: Heiligheid is die Wag van Eenheid (Kolossense 3:5–11; 1 Petrus 4:17)

Eenheid kan nie sonder heiligheid oorleef nie. Dit is nie moralisme nie. Dit is meganika. Jy kan nie 'n huis op 'n gebarste fondament bou nie. Jy kan nie verwag dat water helder deur besmette pype sal vloei nie. Versoening sonder bekering word vertoning. Ons glimlag vir mekaar van oorkant die paadjie terwyl bitterheid in ons harte verkalk.

Paulus se volgorde in Kolossense 3 maak saak. Hy begin nie met die nuwe self nie. Hy begin met die dood van die oue.

1. Maak die sonde dood.
2. Trek die ou self met sy praktyke uit.
3. Trek dan die nuwe self aan, wat vernuwe word tot kennis na die beeld van sy Skepper.
4. Lewe dan as een nuwe mensdom waar daar nie Griek en Jood is nie, besnedene en onbesnedene nie, barbaar, slaaf, vrye nie, maar Christus is alles en in almal.

Die volgorde is onomkeerbaar. Jy kan nie na stap vier spring nie. Jy kan nie die nuwe mensdom hê sonder die dood van die ou self nie. Jy kan nie versoening sonder bekering hê nie. Jy kan nie eenheid sonder heiligheid hê nie.

Die kerk is dikwels sag op homself en hard op die wêreld. Ons veroordeel sekulêre onsedelikheid terwyl ons ons eie rassisme verskoon. Ons betreur die nasie se korrupsie terwyl ons ons eie gemak beskerm. Ons vas en bid vir herlewing terwyl ons weier om die verdeeldheid in ons eie gemeente aan te spreek.

Maar Jesus is die teenoorgestelde. Sy sterkste waarskuwings is gereserveer vir godsdienstige “insiders”. Fariseërs. Skrifgeleerdes. Wetgeleerdes. Die wat die Skrif ken maar dit gebruik om hul eie status te beskerm. Jesus is sag met prostitute en tollenaars. Hy is fel met die wat dink hulle is reeds regverdig.

Heiligheid is nie morele meerderwaardigheid nie. Dit is nie om neer te sien op diegene buite nie. Heiligheid is moedige integriteit. Dit is om eerste met ons eie sonde te handel. Dit is om rassisme in ons eie gemeenskappe te konfronteer voordat ons die nasie kritiseer. Dit is om te weier om te verskoon wat Christus gesterf het om te vernietig.

Suid-Afrikaanse Uitdaging:

Rassisme sal nooit in die samelewing genees word as dit in die kerk aan die lewe bly nie. Ons kan nie sout en lig wees as ons so verdeeld soos die wêreld is nie. Ons kan nie ambassadeurs van versoening wees as ons nie met mekaar versoen is nie.

Herlewing begin nie in die parlement nie. Dit begin nie in die Uniegeboue of die hooggeregshof of die presidensie nie. Herlewing begin in die huisgesin van God. 1 Petrus 4:17 sê: *“Want dit is die tyd dat die oordeel by die huisgesin van God begin.”* Nie oordeel in die sin van veroordeling nie. Oordeel in die sin van eerlike assessering. Suiwering. Skoonmaak. Die verwydering van wat nie hoort nie.

Ons het vir God gebid om Suid-Afrika te verander. Miskien wag God dat Suid-Afrika se kerk eerste verander word.

Pinkster-verband:

Die Gees is nie net vuur vir sending nie. Hy is vuur wat die kerk suiwer. Met Pinkster het vuur-tonge op elke gelowige gerus. Vuur verlig nie net nie. Vuur *verfyn*. Vuur verteer wat nie hoort nie. Dieselfde Gees wat getuienis bemagtig, ontbloot ook sonde. Ons kan nie die gawes skei nie.

Oproep tot Respons: Sleep die Perde uit

Dit is nie 'n preek vir die wêreld nie. Dit is 'n preek vir ons. Die Trojaanse perde is binne ons hekke. Hulle is daar vir jare, selfs geslagte. Ons het aan hulle gewoon geraak. Ons het hulle versier. Ons het hulle tradisie en voorkeur en wysheid genoem.

Maar hulle is steeds vyande van eenheid. Hulle is steeds suurdeeg wat deur die deeg werk. Hulle is steeds verdeeldheid wat Christus gesterf het om te vernietig.

Selfondersoek Vrae:

- Watter houdings verdra ek wat eenheid beskadig?
- Nie watter houdings verdra die kerk nie – watter houdings verdra *ek*? Wat het ek in myself verskoon wat ek in ander sou veroordeel?
- Watter sondes het ek hernoem om gemaklik te voel?
- Ons sê nie: *Ek is trots nie*. Ons sê: *Ek het sterk oortuigings*. Ons sê nie: *Ek is bevooroordeel nie*. Ons sê: *Ek verkies om by my eie mense te wees*. Ons sê nie: *Ek is gierig nie*. Ons sê: *Ek is geseënd*. Hernoeming verander nie die aard van die ding nie.
- Waar het ek stilgebly in plaas daarvan om te streef na heiligheid?
- Wanneer het ek geweet ek moet praat en het nie? Wanneer het ek verdeeldheid gesien en dit vrede genoem? Wanneer het ek die perd deur die hekke sien inrol en niks gesê nie?

Gebod:

Heilige Gees, deursoek ons.

Nie die nasie nie. Nie die ander kerk nie. Nie die ander denominasie nie. Ons.

Ontbloot wat ons verskoon het.

Wys ons die perde wat ons verwelkom het.

Gee ons die moed om hulle uit te sleep.

Reinig u kerk. Begin by my.

Slotsin

Eenheid word beskerm deur heiligheid.

Nie programme nie. Nie konferensies nie. Nie verklarings nie.

Heiligheid.

En heiligheid begin wanneer ons die Trojaanse perde uit sleep na die lig toe.

Nie omdat ons sterk is nie.

Omdat die Gees wat alle dinge deursoek, ons gewys het wat ons nie kon sien nie.

En ons het uiteindelik die moed om die hekke oop te maak en vry te laat wat nooit binnegebring moes gewees het nie.

Die mure staan nog. Die stad kan nog gered word.

Maar net as ons ophou om ons eie vernietiging te verwelkom.

Net as heiligheid weer die wag van eenheid word.

Net as ons die Gees laat doen wat Hy nog altyd gedoen het: suiwer die kerk van binne, voordat Hy haar getuienis aan die wêreld bemagtig.

Die perde is binne.

Die vraag is nie of hulle aangekom het nie.

Die vraag is of ons hulle sal hou.

VYFDE PREEK

My Kultuur is nie my Koning nie

Leidende Vraag:

Wie regeer werklik ons lewens – Christus of kultuur? En wie word ons saam?

Primêre Teks:

Kolossense 2:6–8

Ondersteunende Tekste:

Kolossense 2:9 | Handeling 2:5–12 | Matteus 28:18–20

Fokus:

Die evangelie vernietig nie kultuur nie, maar ontroon dit as koning, en eenheid word moontlik slegs wanneer Jesus alleen Here is oor elke volk en taal.

Inleiding: Vrygemaak deur God, Tog Nog Gevangene

Ons het 'n lang pad saam gestap.

Ons het begin met liefde wat met Pinkster uitgestort is, die enjin van die Christelike lewe. Ons het geleer dat God se wil vir ons heiligheid is, en dat nederigheid die enigste pad na eenheid is. In die vorige preek het ons die Trojaanse perde uit die heiligdom gesleep – die kompromieë wat ons geduld het, die sondes wat ons hernoem het.

Maar nou staar ons iets dieper in die oë. Iets wat ons so lank gedra het dat ons opgehou het om die gewig daarvan te voel.

Afrika Mhlophe, in sy boek *Freed by God, Imprisoned by Culture*, maak 'n pynlike waarneming. “Baie gelowiges is opreg tot Christus bekeer, maar word steeds regeer deur kulturele stelsels wat Christus nooit gemagtig het nie.”

Dink na oor wat hy sê. Mense wat lief is vir Jesus. Mense wat lofsange sing, die Skrif lees, bid. Mense wat gered is, vergewe is, vrygemaak is. En tog, wanneer dit kom by besluitneming, identiteit, leierskap, konflik, huwelik, geslagsrolle, vergifnis, versoening – word kultuur stilweg koning.

Die tragedie is nie dat ons kultuur het nie. Kultuur is goed. Dit is gawe, geheue, behoort. Die tragedie is dat kultuur ons dikwels dieper dissipel maak as Christus. Ons is deur ons families, ons stamme, ons gemeenskappe gedissipel lank voordat ons Jesus ontmoet het. En ons het nie opgehou om deur hulle gedissipel te word toe ons gedoop is nie.

Paulus skryf aan die Kolossense omdat hulle nie besig was om Jesus te verlaat nie. Hulle was besig om ander gesaghebbers langs Hom by te voeg. Nie die geloof verwerp nie. Net dit aanvul. 'n Bietjie tradisie hier. 'n Bietjie voorvaderlike wysheid daar. Christus plus iets anders.

Hierdie preek is nie 'n aanval op kultuur nie. Dit is 'n oproep om gesag te herorden. Die belydenis voor ons is eenvoudig, maar duur. Jesus Christus is Here.

Pinkster-lens:

Met Pinkster vee die Gees nie kulture uit nie. Partiërs, Meders, Elamiete, Mesopotamiërs, Jode, Kappadosiërs, Asiërs, Egiptenaars, Libiërs, Romeine – almal het die evangelie in hul eie taal gehoor. Hul tale is nie vernietig nie. Hulle is geheilig.

Die Gees vee nie uit nie. Hy verenig. Onder een Here.

Punt 1: Verlossing Begin met 'n Verandering van Heerskappy, Nie Net Geloof Nie (Kolossense 2:6)

“So dan, soos julle Christus Jesus, die Here, aangeneem het, leef so in Hom.”

Let op wat Paulus nie sê nie. Hy sê nie soos *julle Christus Jesus as Verlosser aangeneem het nie*. Dit is waar. Jesus red. Maar Paulus kies 'n ander woord. Hy sê *Here. Kyrios*.

In die Romeinse wêreld was *Kyrios* 'n gevaarlike woord. Dit was die titel wat die keiser vir homself opgeëis het. Munte is daarmee gestempel. Tempels is daarvoor gebou. Om trou aan enige ander *Kyrios* te sweer, was hoogverraad.

Paulus herinner die kerk: jou bekering was nie net emosioneel nie. Dit was nie net 'n transaksie om die ewigheid te verseker nie. Dit was 'n oordrag van burgerskap. Jy het van koning verander.

Afrika Mhlophe stel dit so: *“Die evangelie voeg nie net Jesus by ons bestaande wêreldbeskouing nie; dit breek mededingende trone in die menslike hart af.”*

Illustrasie:

Stel jou 'n plaasopstal voor waar 'n nuwe koning aan bewind is. Die seremonie is voltooi. Die mense het trou gesweer. Maar wanneer geskille ontstaan, stap hulle steeds teen die heuwel op om die ou hoofman te raadpleeg. Wanneer besluite geneem moet word, volg hulle steeds die ou hoofman se instruksies. Wanneer die nuwe koning 'n bevel gee wat met die ou hoofman se wysheid bots, huiwer hulle.

Is die nuwe koning werklik koning? Of is hy net 'n fopspeen, verdra maar nie vertrou nie?

Dit is die toestand van baie gelowiges. Christus red hulle. Kultuur regeer hulle. Jesus hou die titel. Tradisie hou die troon.

Toepassing:

Ons moet eerlik vra:

- Wanneer die Skrif my tradisie konfronteer, watter een verdedig ek?
- Wanneer Christus my kulturele gemak uitdaag, wie gehoorsaam ek?
- As Jesus net Sondag Here is, maar kultuur Maandag tot Saterdag regeer, is Hy glad nie Here nie. 'n Koning wat nie gehoorsaam word nie, is nie koning nie. Hy is 'n versiering.

Pinkster-lens:

Die Gees bemagtig nie verdeelde loyaliteit nie. Met Pinkster het die dissipels nie Jesus by hul lys van gesaghebbers gevoeg nie. Hulle het alles oorgegee. Die Gees het geval op mans en vrouens wat reeds van die troon afgeklim het.

Punt 2: Kultuur Word 'n Gevangenis Wanneer Dit Christus as Gesag Vervang (Kolossense 2:8)

“Pas op dat niemand julle as gevangenes wegvoer nie.”

Wegvoer as gevangenes is 'n militêre term. Dit beteken om as buit weggevoer te word. Dit is wat met krygsgevangenes gebeur. Hulle kies nie gevangenskap nie. Hulle word gegryp, geboei, na 'n vreemde land gemarsjeer.

Paulus waarsku nie ongelowiges nie. Hy waarsku kerklede. Mense wat in Christus vrygemaak is, word weer gevange geneem. En hulle merk dit nie eers nie.

Menslike tradisie – *paradosis* in Grieks – verwys na oorgeërfde stelsels wat onbevraagteken oorgedra word. Dit is nie neutraal nie. Dit vorm hoe ons gesag beskou, hoe ons konflik oplos, na wie ons luister, wie ons uitsluit. Dit word die lug wat ons inasem. Ons ondersoek dit nie. Ons neem eenvoudig aan dit is reg.

Afrika Mhlophe skryf: *“Kultuur is 'n kragtige onderwyser. As dit nie deur die evangelie ondervra word nie, word dit 'n stille gevangenis vir die gelowige.”*

Illustrasie:

'n Gevangene wat lank genoeg geketting was, vrees dalk vryheid meer as gevangenskap. Die deur swaai oop. Sonlig stroom in. Maar hy stap nie uit nie. Die kettings is weg, maar hy het vergeet hoe om te beweeg. Die oop deur voel meer bedreigend as die geslote sel.

Dit is wat ons in die kerk sien. Gelowiges verdedig kulturele praktyke wat hulle geestelik benadeel, bloot omdat dit bekend is. Hulle sal nie vrylaat wat hulle gevange hou nie, omdat dit die gevangenis is wat hulle ken.

Toepassing:

Kultuur neem die kerk gevange wanneer:

- Stam gemeenskap bepaal – ons aanbid net met ons eie mense.
- Geslagsrolle geestelike gawes stilmaak – vrouens wat deur God geroep is, word aangesê om te sit.
- *Dit is ons manier* bybelse korreksie afwys – tradisie word die finale gesag.
- Vergifnis verwerp word omdat kultuur wraak eis – die bloedvete gaan voort in die liggaam van Christus.

Paulus se waarskuwing is ernstig. Tradisie sonder Christus is nie erfenis nie. Dit is slawerny.

Pinkster-lens:

Die Gees neem nie gevange nie. Hy bevry. Met Pinkster is gevangenes nie weggevoer nie. Gevangenes is vrygelaat. Dieselfde Gees wat Petrus se sel oopgemaak het, maak ons kulturele gevangenis oop. Maar ons moet gewillig wees om uit te stap.

Punt 3: Christus is Nie Een Gesag Onder Baie Nie – Hy is Oor Almal Verhewe (Kolossense 2:8b–9)

“... en nie volgens Christus nie. Want in Hom woon al die volheid van die Godheid liggaamlik.”

Die gevaar is nie kultuur *en* Christus nie. Die gevaar is kultuur *in plaas van* Christus.

Daar is 'n verskil tussen erfenis eer en erfenis dien. Daar is 'n verskil tussen tradisie ontvang en daardeur regeer word. Kultuur is 'n goeie dienskneg. Dit is 'n verskriklike meester.

Afrika Mhlophe stel dit duidelik: *“Die heerskappy van Christus eis dat elke kultuur kniel, berou het waar nodig, en deur die evangelie hervorm word.”*

As Christus genoeg is, kan geen kultuur finale gesag opeis nie. Nie Afrika-kultuur nie. Nie Westerse kultuur nie. Nie Afrikaner-kultuur nie. Nie Zoeloe-kultuur nie. Nie Xhosa-kultuur nie. Almal moet kniel. Almal moet hervorm word.

Illustrasie:

'n Trouing simboliseer die huwelik. Dit is kosbaar. Dit dra geheue en betekenis. Maar dit is nie die huwelik self nie. As iemand die ring beskerm maar die verhouding verwaarloos, die goud poets maar die verbond verbreek, het die simbool 'n afgod geword.

Kultuur is soos daardie ring. Dit is betekenisvol. Dit verbind ons met ons mense en ons verlede. Maar dit is nie ons Here nie. En wanneer die Koning iets beveel wat met ons tradisie bots, moet die tradisie swig.

Toepassing:

Eenheid word moontlik slegs wanneer Christus elke kultuur korrigeer.

Dit vereis iets van ons almal. Dit beteken ons kan nie aanstootlik wees oor ons tradisies nie. Ons kan nie ons praktyke verdedig bloot omdat dit ons s'n is nie. Ons moet dit met oop hande vashou, gereed om korreksie uit die Skrif te ontvang.

Wanneer Jesus Koning is:

- **Afrikane vrees nie om identiteit te verloor nie.** Ons word nie minder Zoeloe of Xhosa deur meer soos Christus te word nie. Ons word wat ons altyd bedoel was om te wees.
- **Westerse gelowiges neem nie meerderwaardigheid aan nie.** Hul manier is nie die verstek nie. Dit is een kultuur onder baie, ewe seer in nood van verlossing.
- **Tradisies word nie vernietig nie. Hulle word verlos.** Die goeie word behou. Die skadelike word oorgegee. Die neutrale word geheilig.

Ons belydenis moet duidelik wees:

Ek is nie eerste Zoeloe, Xhosa, Afrikaner of Westerling nie.

Heel eerste is ek “in Christus”.

Pinkster-lens:

Met Pinkster hoor baie kulture een evangelie. Partiërs en Meders en Elamiete. Noord-Afrika en Rome. Asië en Egipte. Hulle hoor nie hul eie kultuur as Here verkondig nie. Hulle hoor die groot daad van God in hul eie taal. En saam buig hulle voor een Here.

Slot: Van Kulturele Lojaliteit tot Koninkryksgetrouheid

Ons keer terug na waar ons begin het. *Vrygemaak deur God, Gevangene deur Kultuur.*

Dit is moontlik om gered te wees en nie oorgegee nie.

Vergewe en nie getransformeer nie.

Christen en steeds regeer deur ondersoekte tradisie.

Die deur is al tweeduisend jaar oop. Die kettings het by Golgota afgeval. En tog sit baie van ons steeds in die sel, omdat die sel bekend is.

Jesus het nie gesterf om deel van ons kultuur te word nie. Hy het Homself nie aan die kruis aangebied om by ons lys van voorvaderlike geeste gevoeg te word of in ons panteon van stamgesaghebbers opgeneem te word nie. Hy het nie van hemel na Bethlehem na Galilea na Golgota gereis net om 'n gerespekteerde stem onder baie te word nie.

Hy het gesterf om Koning te word oor *elke* kultuur.

Nie Koning oor Afrika-kultuur nie.

Nie Koning oor Westerse kultuur nie.

Koning oor elke kultuur.

Koning oor alle kulture.

Koning alleen.

Die kerk sal verdeeld bly totdat kultuur van die troon afklim. Nie bestuur nie. Nie geakkommodeer nie. Nie beleefd mee onderhandel nie. Afklim. Ontruim. Oorgegee.

Laat ons vandag verklaar – nie in teorie nie, nie in sentiment nie, maar in gehoorsaamheid:

My kultuur is nie my Koning nie.

My tradisie is nie my Here nie.

My erfenis is nie my gesag nie.

Jesus Christus is my Here.

Jesus Christus alleen.

Jesus Christus oor alles.

Amen.

SESDE PREEK

'n Nuwe Mensdom in Christus

Leidende Vraag:

Wat verenig ons anderkant kultuur?

Primêre Teks:

Efesiërs 2:11–22

Ondersteunende Tekste:

Handelinge 2:5–12 | Galasiërs 3:28 | Openbaring 7:9

Fokus:

Die evangelie red nie net individue van sonde nie, maar skep een nuwe mensdom, 'n versoende volk wat God se vrede in 'n verdeelde wêreld beliggaam.

Inleiding: 'n Verdeelde Nasie, 'n Verdeelde Kerk

Ons het 'n lang pad saam gestap.

Ons het by Pinkster begin, waar liefde in menseharte uitgestort is. Ons het geleer dat God se wil vir ons heiligheid is, nie moralisme nie, maar om soos Hy te word. Ons het die trots gekonfronteer wat weier om van die troon af te klim en die Trojaanse perde van gedulde sonde uit die heiligdom gesleep. In die vorige preek het ons bely dat ons kultuur nie ons koning is nie.

En nou arriveer ons by die bestemming waarheen die Gees ons nog altyd gelei het.

Suid-Afrika ken verdeeldheid intiem. Ons geskiedenis het ons geleer hoe om mense te skei volgens ras, kultuur, taal, grond en voorreg. Ons het kenners geword in die grammatika van uitsluiting. Ons het geweet wie behoort en wie nie, wie se bloed getel het en wie se bloed sonder gevolg vergiet kon word.

Die politieke wonderwerk van 1994 het gekom. Ons het saam asem opgehou. Ons het saam gestem. Ons het saam gehoop. Maar die dieper wonderwerk, die transformasie van harte, was stadiger. Meer pynlik. Sommige dae voel dit asof dit glad nie gekom het nie.

Tragies genoeg het die kerk dikwels die verdeeldheid van die samelewing weerspieël in plaas daarvan om die versoenende krag van die evangelie te toon. Sondagoggende openbaar steeds hoe ver ons van God se droom is. Aparte gemeentes volgens ras. Aparte aanbiddingstyle volgens taal. Aparte leierskapstrukture volgens kultuur. Soms aparte teologieë, tog een Bybel.

Efesiërs 2 konfronteer hierdie werklikheid direk.

Paulus verklaar dat die evangelie nie net individue van sonde red nie. Dit versoen nie net mense met God nie. Dit versoen ons met *mekaar*. Dit skep een *nuwe mensdom*.

Desmond Tutu het eenkeer gesê: *“As jy neutraal bly in situasies van ongeregtigheid, het jy die kant van die onderdrukker gekies.”*

Op dieselfde manier, as die kerk neutraal bly oor verdeeldheid, het dit reeds ongehoorsaamheid gekies. Efesiërs 2 roep ons tot ’n dieper bekering. Nie van ongeloof na geloof nie. Ons het daardie reis reeds gemaak. Dit is bekering van kulturele lojaliteit na Christus-vormige eenheid.

Pinkster-lens:

Pinkster is nie diversiteit sonder eenheid nie. Dit is eenheid sonder om diversiteit uit te vee. Die Gees maak nie verskille gelyk nie. Hy heilig dit.

Punt 1: Onthou Jou Vorige Vervreemding (Efesiërs 2:11–12)

“Onthou daarom dat julle wat voorheen heidene in die vlees was...”

Paulus begin met ’n opdrag wat Christelike etiek vorm. *Onthou*.

Herinnering is teologies. Dit is nie nostalgie nie. Dit is nie sentiment nie. Dit is die doelbewuste daad om te herroep wie ons was sodat ons nooit vergeet wie ons net uit genade *is* nie.

Paulus herinner die heidense gelowiges dat hulle eens was:

- Sonder Christus
- Uitgesluit uit die burgerskap van Israel
- Vreemdelinge sonder deel aan die verbonde van die belofte
- Sonder hoop
- Sonder God in die wêreld

Die belediging *onbesnede* was nie net godsdienstig nie. Dit was 'n sosiale grensaanduider. Dit het verklaar wie behoort en wie nie. Dit het gesê: *Jy is buite. Jy tel nie. Jy is nie een van ons nie.*

Paulus dwing hierdie gelowiges om hul vorige vervreemding te konfronteer. Nie om hulle te beskaam nie. Nie om hulle in die verlede vasgevang te hou nie. Hy laat hulle *onthou* sodat trots afgebreek kan word. Eenheid kan nie groei in 'n kerk wat sy eie redding vergeet het nie.

Illustrasie:

Suid-Afrikaners sukkel met selektiewe geheue. Sommige wil apartheid vergeet omdat dit ongemaklik is. Die verlede is 'n wond wat hulle liever nie wil aanraak nie. Ander kan nie vergeet nie, omdat die wonde steeds sigbaar is. Die pyn is nie geskiedenis nie. Dit is vanoggend.

In die kerk klink vergeet dikwels geestelik. *Ons is almal een in Christus, so laat ons nie oor ras praat nie. Die verlede is verby. Laat ons aanbeweeg.* Maar Paulus dring aan dat *onthou* noodsaaklik is vir nederigheid. Jy kan nie getrou aanbeweeg as jy nie weet waar jy vandaan kom nie.

Allan Boesak waarsku: *“Wanneer die kerk vergeet waar God dit vandaan gebring het, begin dit verbeel dat versoening goedkoop en geregtigheid opsioneel is.”*

Wanneer geheue verlore gaan, vervang arrogansie dankbaarheid. En eenheid verbreek.

Toepassing: Heilige Herinnering

Onthou dat geen ras nader aan God gebore is as 'n ander nie. Daar is geen bloedlyn na die troon nie. Geen stam hou die akte van genade nie.

Onthou dat verlossing genade is, nie erfenis nie. Jy het dit nie verdien nie. Jou ouers het dit nie oorgedra nie. Dit is gegee. Gratis. Onverdiend.

Onthou dat die wat eens uitgesluit was, nooit nuwe hekwagters moet word nie. Die buitestaander wat ingelaat is, kry nie die deur agter hom toe te sluit nie.

Totdat ons onthou wie ons sonder Christus was, sal ons nooit reg met mekaar in Christus leef nie.

Pinkster-lens:

Die Gees verneder ons deur ons te herinner dat almal ewe seer genade nodig het. Met Pinkster was daar geen eersteklas-gelowiges en tweedeklas-gelowiges nie. Daar was net mense gevul met dieselfde Gees, wat dieselfde lofprijs spreek, voor dieselfde Here buig.

Punt 2: Christus is Ons Vrede en het die Muur Afgebreek (Efesiërs 2:13–16)

“Maar nou, in Christus Jesus, is julle wat vroeër ver was, deur die bloed van Christus naby gebring.”

Maar nou. Hierdie twee woorde merk ’n beslissende onderbreking in die geskiedenis. Alles voor hulle is vervreemding. Alles na hulle is nabyheid. Nie geleidelike vordering nie. Nie menslike onderhandeling nie. Nie kulturele akkommodasie nie. Afstand word nabyheid deur die bloed van Christus.

Paulus sê nie Christus *bring* vrede nie. Hy sê Christus *is* ons vrede. Nie die boodskapper nie. Nie die bemiddelaar nie. Die vrede self.

Aan die kruis:

- Vyandskap is geabsorbeer
- Verdeeldheid is geoordeel
- Skeiding is doodgemaak

Die *skeidsmuur* waarna Paulus verwys, was waarskynlik die tempelmuur wat heidene van Jode geskei het. Op daardie muur was ’n waarskuwing gegraveer: enige heiden wat daarbuite gaan, sou self verantwoordelik wees vir sy eie dood. Om die grens oor te steek, beteken teregstelling.

Paulus se punt is onmiskenbaar. Enige muur wat gelowiges skei, is reeds aan die kruis veroordeel. Christus het nie gesterf om beleefde afstand te handhaaf nie. Hy het gesterf om ons naby te bring.

Illustrasie:

Apartheid was teologie met mure. Skrif is verdraai om skeiding te heilig. Tekste is uitgepluk. Die vloek van Gam. Die seuns van Noag. Die toring van Babel. Alles is ingespan om God die outeur van menslike hiërargie te maak.

Daardie mure is dalk nie meer wettig nie, maar baie bestaan steeds sosiaal en geestelik. Ons noem hulle nie meer apartheid nie. Ons noem hulle gemaksones. Ons noem hulle aanbiddingsvoorkeure. Ons noem hulle kulturele bewaring. Maar hulle funksioneer steeds soos altyd. Hulle hou mense uit.

Kerke sê dikwels: *Almal is welkom*. En miskien meen hulle dit. Maar welkom sonder om te behoort, is nie versoening nie. Dit is verdraagsaamheid. Verdraagsaamheid hou afstand. Versoening beweeg nader.

Desmond Tutu het gesê: *“Ware versoening ontbloom die aakligheid, die misbruik, die seer, die waarheid... maar uiteindelik genees dit.”*

Versoening is pynlik omdat waarheid gemak ontwig. Jy kan nie versoen word en onveranderd bly nie.

Toepassing:

As Christus die muur vernietig het, is om dit te herbou sonde. Nie ongelukkig nie. Nie betreurenswaardig nie. Sonde.

Kerke moet gerassifiseerde Christendom konfronteer. Nie met skuldgevoelens nie. Nie met skaamte-veldtogte nie. Met eerlikheid. Met bekering. Met konkrete verandering.

Aanbidding moet gedeelde lewe weerspieël, nie kulturele dominansie nie. As jou aanbiddingspan soos een woonbuurt lyk, maar jou kerk is na die hele stad geroep, is iets verkeerd.

Eenheid moet van simboliek na gedeelde bestaan beweeg. Nie een Sondag van gesamentlike diens een keer per jaar nie. Nie ’n multi-kulturele potjie kos eendag in Februarie nie. Gedeelde lewe. Gedeelde leierskap. Gedeelde hulpbronne. Gedeelde besluitneming.

Die bloed van Christus is nie vergiet om gelowiges beleefd geskei te hou nie.

Pinkster-lens:

Met Pinkster word tale nie uitgewis nie. Partiërs het steeds Parties gepraat. Meders het steeds Medies gepraat. Elamiete het steeds Elamities gepraat. Die wonderwerk was nie dat hulle almal dieselfde geword het nie. Die wonderwerk was dat vyandskap gesterf het. Hulle het God in elke taal geprys gehoor, en vir die eerste keer het verskil nie verdeeldheid beteken nie.

Punt 3: Een Huishouding, Een Tempel, Een Woning van God (Efesiërs 2:17–22)

Paulus beweeg van versoening na behoort.

Dit is een ding om die muur verwyder te hê. Dit is iets anders om te ontdek jy is familie.

Gelowiges is nou:

- **Medeburgers.** Nie vlugteling nie. Nie geduldige gaste nie. Burgers met volle regte.
- **Lede van God se huisgesin.** Nie bediendes in die kombuis nie. Kinders aan die tafel.
- **Lewende stene in een tempel.** Nie verstrooide puin nie. Saam gebou.

Dit is nie geriefsmetafore nie. Dit is verbintnisse van permanensie.

God woon nie in gesegregeerde tempels nie. Hy bewoon nie verdeelde huise nie. Hy woon in 'n volk wat *saam gebou* word. Paulus is nadruklik hieroor. Vers 22: “*In Hom word julle ook saam opgebou om 'n woning van God in die Gees te wees.*”

Nie langs mekaar gebou nie. *Saam* gebou.

Verskil word nie uitgewis nie. Klip word nie hout nie. Graniet word nie sandsteen nie. Elke steen behou sy samestelling, sy kleur, sy oorsprong. Maar hulle word deur Christus, die hoeksteen, saamgevoeg. En die gebou staan net omdat die stene mekaar se gewig dra.

Eenheid is nie opsioneel nie. Dit is die argitektuur van God se woning.

Illustrasie:

Suid-Afrika praat dikwels van nasiebou. Ons het 'n grondwet wat wêreldwyd gevier word. Ons het kommissies en ministeries en departemente toegewy aan versoening. En tog vermy die kerk dikwels die ding waarvoor hy preek.

Ons kies gemak bo roeping. Ons kies ons eie mense bo die huisgesin van God. Ons sê: *Ons is een in Christus*, maar ons eet nie saam nie. Ons bid nie saam nie. Ons neem nie besluite saam nie. Ons bely nie saam nie.

Allan Boesak skryf: *“Die kerk is die ontrouste wanneer dit eenheid preek maar die koste van geregtigheid en gedeelde lewe weier.”*

’n Verdeelde kerk kan nie ’n verdeelde nasie genees nie. Ons kan nie sout en lig wees as ons net so gesegregeerd soos die wêreld is nie. Ons kan nie ambassadeurs van versoening wees as ons nie met mekaar versoen is nie.

Toepassing: Een Huishouding Beteken:

Jy kies nie jou familie nie. God kies. Jy kan nie jou broers en susters keur nie. Jy keur hulle nie goed voordat jy hulle aanvaar nie. Hulle word aan jou gegee. Jy leer om lief te hê vir hulle. Jy loop nie weg wanneer familie lewe ongemaklik is nie. Jy bly. Jy werk dit uit. Jy vergewe. Jy vra vergifnis. Weer en weer.

Jy dien nie net jou groep nie. Christus het vir almal gesterf. Jou tiende, jou tyd, jou gawes, jou leierskap – nie vir jou stam gereserveer nie. Vir die hele liggaam gegee.

As God in ’n versoende volk woon, dan is verdeeldheid nie net sosiaal nie. Dit is nie net ongemaklik nie. Dit is nie net ongelukkig nie.

Verdeeldheid is geestelike weerstand. Dit bedroef die Gees wat ons saam bou. Dit vertraag die woning van God.

Pinkster-lens:

Die Gees bou ’n woning vir God. Nie ’n versameling geestelike individue wat toevallig dieselfde leerstellings glo nie. ’n Tempel. Lewende stene. Saamgevoeg.

Slot: Een Nuwe Mensdom of Geen Getuienis

Efesiërs 2 laat geen ruimte vir verskonings nie.

Ons kan nie agter geskiedenis wegkruip nie. *Ons het nie hierdie verdeeldheid geskep nie*. Miskien nie. Maar ons handhaaf dit. Ons baat daarby. Ons beskerm dit.

Ons kan nie kultuur bo Christus doop nie. Ons erfenis is kosbaar. Maar dit is nie Here nie. En wanneer kultuur en Christus bots, moet kultuur kniel.

Ons kan nie versoening preek terwyl ons skeiding beoefen nie. Dit is nie wysheid nie. Dit is nie geduld nie. Dit is nie om op die regte oomblik te wag nie. Dit is ongehoorsaamheid.

Die kruis was gewelddadig omdat dit iets moes doodmaak. Nie sonde in die algemeen nie. Nie generiese boosheid nie. Spesifieke dinge. Trots. Rassemiese meerderwaardigheid. Vrees. Valse onskuld. Die oortuiging dat ek beter as jy is. Die oortuiging dat jy minder as ek verdien.

Al hierdie dinge is aan die kruis vasgespyker. Almal is in die liggaam van Christus veroordeel. Almal is in sy graf begrawe.

Desmond Tutu het ons herinner: *“God se droom is dat ons besef ons behoort aan mekaar.”*
Nie dat ons mekaar verdra nie.
Nie dat ons vreedsaam saamleef nie.
Dat ons *behoort*.

Die vraag voor ons is nie of eenheid Bybels is nie. Dit is. Die vraag is nie of eenheid moontlik is nie. Met Pinkster het dit gebeur. Die vraag is nie of eenheid God se wil is nie. Efesiërs 2 kan nie duideliker wees nie.

Die vraag is of ons gewillig is om prys te gee wat ons verdeel.

Christus het nie gesterf om ons gemaklik te maak nie.
Hy het gesterf om ons *een nuwe mensdom* te maak.

As die kerk nie versoen kan leef nie, hoe sal ons gewonde nasie glo? As ons nie die woning van God kan word nie, waar sal Suid-Afrika sy teenwoordigheid ontmoet? As ons verdeeld bly, watter evangelie preek ons eintlik?

Mag ons nie die mure wat Christus vernietig het, herbou nie.
Mag ons ophou om puin uit die ruïnes van vyandskap op te grawe.
Mag ons ons plek inneem as lewende stene, saamgevoeg deur die Hoeksteen.
Mag ons uiteindelik die woonplek word wat God bedoel het.
Nie ’n verdeelde kerk nie.
Nie ’n verdraagsame kerk nie.
Nie ’n kerk wat van ’n afstand verwelkom nie.
Een nuwe mensdom.
Versoen.
Verenig.
Lewend.
Amen.

SEWENDE PREEK

Maak Ons Een

Leidende Vraag:

Wat is Jesus se gebed vir sy kerk en sy wêreld?

Primêre Teks:

Johannes 17:11, 21, 23

Ondersteunende Tekste:

Handelinge 2:1–12 | Psalm 133 | Efesiërs 4:1–6

Fokus:

Eenheid is nie 'n strategie vir kerkgroei nie, maar die laaste gebed van Jesus, die krag van ons getuienis, en die vrug van die Gees se werk onder God se volk.

Inleiding: 'n Gebed Gebore in 'n Gebroke Wêreld

Ons het deur die Gees se werk saam gereis.

Liefde wat met Pinkster uitgestort is. Heiligheid wat in 'n volk gevorm is. Nederigheid wat van die troon afklim. Trojaanse perde wat in die lig gesleep is. Kultuur wat as koning onttroon is. 'n Nuwe mensdom wat in Christus verklaar is. En nou kom ons by die gebed wat dit alles begin het.

Johannes 17 is een van die heiligste oomblikke in die Skrif.

Jesus staan op die rand van verraad. Arrestasie is ure weg. Lyding wag vir Hom. Die dood is seker. Die dissipels is verward, bang, en steeds besig om te argumenteer oor wie van hulle die belangrikste is. Alles is op die punt om te ontrafel.

Tog, in hierdie kritieke oomblik, bid Jesus nie vir ontsnapping nie. Hy bid nie vir wraak nie. Hy bid nie eers primer vir krag nie. Hy bid vir *eenheid*.

Hierdie gebed is nie aan die dissipels gerig nie. Dit is aan die Vader gerig. Ons luister in op 'n goddelike gesprek. Dit maak Johannes 17 diep onthullend. Dit wys vir ons wat die diepste in die hart van Christus lê.

In 'n Suid-Afrika waar daar steeds merke is van apartheid, ongelykheid, rasse-agterdog, stamdenke, politieke vyandigheid, en verdeeldheid binne die kerk, konfronteer hierdie gebed ons direk.

Maak ons een is nie 'n voorstel nie.

Dit is 'n goddelike mandaat.

Dit is 'n evangeliese noodsaaklikheid.

Pinkster-lens:

Wat Jesus in Johannes 17 gebid het, begin die Gees in Handeling 2 beantwoord.

Punt 1: Eenheid Vloei uit God se Eie Natuur, Nie Menslike Ooreenkoms Nie (Johannes 17:11)

“Heilige Vader, bewaar hulle in u Naam wat U My gegee het, sodat hulle een kan wees soos Ons een is.”

Jesus anker eenheid in die lewe van God self.

Die frase soos *“Ons een is”* trek ons in die misterie van die Drie-eenheid in. Die Vader en die Seun is onderskeibaar, tog onafskeidbaar. Hulle is nie dieselfde persoon nie, maar hulle is nie verdeel nie. Hierdie eenheid is nie uniformiteit nie. Dit is gedeelde wese, gedeelde doel, en gedeelde liefde.

Jesus bid nie dat gelowiges verenig sal word soos menslike instellings nie. Menslike instellings verenig rondom gemeenskaplike belange, gedeelde strategieë, of wedersydse voordeel. Daardie eenheid hou net so lank as wat die belange ooreenstem.

Jesus bid dat gelowiges *goddelike* eenheid sal weerspieël. Nie 'n eenheid wat ons vervaardig nie. 'n Eenheid wat ons ontvang.

Let ook op dat Jesus eenheid aan beskerming koppel. Die Griekse woord *tēreō* beteken om iets kosbaars te bewaak. Eenheid is nie net aangenaam nie. Dit is 'n geestelike beskerming. Verdeeldheid is nie neutraal nie. Dit is 'n geestelike gevaar. 'n Verdeelde kerk is 'n verswakte kerk, kwesbaar vir die vyand wat nog altyd gespesialiseer het in verstrooiing.

Illustrasie:

In baie Afrika-huise, veral in landelike gebiede, kom kinders by 'n sentrale vuur bymekaar. Daardie vuur gee warmte, lig en identiteit. Wanneer iemand van die vuur af wegdryf, word hulle koud. Hulle verloor hul pad in die donkerte. Die vuur jaag hulle nie agterna nie. Hulle moet na die warmte terugkeer.

Suid-Afrika se verdeeldheid bly voortduur omdat ons dikwels die samelewing probeer regmaak terwyl ons van God se teenwoordigheid wegdryf. Ons wil eenheid hê sonder bekering. Versoening sonder waarheid. Vrede sonder God. Ons kom by ons eie vure bymekaar – ons politiek, ons identiteite, ons griewe – en wonder hoekom ons koud bly.

Toepassing:

Ons nasie worstel met rasse wantroue wat in geskiedenis gewortel is. Ekonomiese ongelykheid wat woede aanwakker. Kerke steeds geskei volgens kultuur en klas. Hierdie verdeeldheid is werklik. Dit is pynlik. Dit word nie deur slagspreuke opgelos nie.

Eenheid sal nie deur politieke slagspreuke alleen kom nie. Belangrik soos dit is, dit is onvoldoende. Ware eenheid begin wanneer swart en wit, ryk en arm, Zoeloe, Xhosa, Sotho, Afrikaans, Engels – almal voor dieselfde Heilige Vader kniel.

Nie wanneer ons oor alles saamstem nie.

Nie wanneer ons ons verskille uitvee nie.

Wanneer ons *saam kniel*.

Pinkster-lens:

Eenheid vloei uit gedeelde onderwerping aan God se teenwoordigheid, nie gedeelde opinies nie. Met Pinkster was hulle almal saam op een plek. Nie omdat hulle hul teologiese geskille opgelos het nie. Omdat hulle op God gewag het.

Punt 2: Eenheid is die Kerk se Kragtigste Getuienis aan die Wêreld

(Johannes 17:21)

“... dat hulle almal een mag wees ... sodat die wêreld kan glo dat U My gestuur het.”

Jesus koppel eenheid direk aan sending.

Dit is verstommend. Eenheid is evangelisties. Verdeeldheid is anti-sending. Die wêreld evalueer die waarheid van die evangelie nie net deur wat ons preek nie, maar deur hoe ons *saam leef*.

Jesus sê nie die wêreld sal glo deur ons wonders nie. Nie ons geboue nie. Nie ons getalle nie. Nie ons aanbiddingstyl nie. Nie ons teologieverklarings nie. Deur 'n eenheid wat goddelike liefde weerspieël.

Dink na oor wat dit beteken. Die geloofwaardigheid van die evangelie word gedra in die kwaliteit van ons verhoudings. Wanneer ons verdeeld is, word die boodskap vergiftig voordat dit ons lippe verlaat. Wanneer ons een is, dra die boodskap gewig.

Illustrasie:

Stel jou 'n samelewing voor wat kerke dophou wat vergifnis preek maar versoening weier. Wat liefde preek maar rasioneel gesegregeerd bly. Wat geregtigheid preek maar armoede in hul eie gemeenskappe ignoreer.

Wat besluit daardie samelewing? Nie dat die evangelie moeilik is nie. Nie dat die kerk sukkel nie. Dat die evangelie *vals* is. Dat die kerk *bedrog* is.

Gedurende apartheid het sommige kerke onderdrukking verdedig terwyl ander dit weerstaan het. Daardie nalatenskap vorm steeds hoe die samelewing vandag na die Christendom kyk. Jongmense kyk na die kerk en sien dieselfde verdeeldheid wat hulle in die wêreld sien. Hulle vra: *As die evangelie nie rasse kan versoen nie, hoekom moet ons dit glo? As Christenes soos politici baklei, wat maak hulle anders?*

Toepassing:

Ons nasie kyk. Nie noodwendig met vyandigheid nie. Met hoop. Suid-Afrika is moeg vir verdeeldheid. Moeg vir stamdenke. Moeg vir leiers wat hulself dien. Die wêreld smag na 'n glimp van egte, kostelike, versoenende liefde.

Eenheid beteken nie om ongeregtheid te ignoreer nie. Dit beteken om ongeregtheid saam onder Christus te konfronteer. Dit beteken nie om te maak asof geskiedenis nie gebeur het nie. Dit beteken om geskiedenis te erken en Christus toe te laat om dit te verlos.

Die kerk moet die plek word waar vyande aan dieselfde tafel sit. Waar vergifnis *beoefen* word, nie net gepreek nie. Waar geskiedenis erken word, nie ontken nie.

Wanneer die kerk een word, begin die wêreld weer glo.

Pinkster-lens:

Met Pinkster spreek die evangelie elke taal, maar verkondig een Here. Die verdeling in verskillende stamme en tale was nie 'n vloek wat omgekeer moes word nie. Dit was geniaal. Dit was evangelisties. Dit was sodat God se sending in aksie gestel kon word, sodat elke nasie en elke stam Jesus as Here sou leer ken.

Pinkster het nie die nasies uitgewis nie. Dit het hulle in diens gestel.

Punt 3: Eenheid Word Gesmee deur Opofferende Liefde, Nie Gerief Nie (Johannes 17:23)

“Ek in hulle en U in My, sodat hulle volkome een kan wees.”

Die frase *volkome een* impliseer proses en koste.

Eenheid is nie outomaties nie. Dit gebeur nie per ongeluk nie. Dit is nie die verstekinstelling van gevalle mensdom nie. Dit word gevorm deur gehoorsaamheid, nederigheid, lyding en liefde.

Die inwoning van Christus – *Ek in hulle* – is die fondament. Eenheid word nie deur strategie geskep nie. Dit word geskep deur gedeelde lewe in Christus. Jy kan nie vervaardig wat jy nie ontvang het nie. Jy kan nie gee wat jy nie besit nie.

Ware eenheid kies die kruis bo gemak. Dit is hoekom dit skaars is. Dit is hoekom dit duur is. Dit is hoekom die wêreld dit nie kan produseer nie.

Illustrasie:

In Suid-Afrika is daar dikwels van versoening verwag sonder bekering, en vergifnis geëis sonder geregtigheid. Dit produseer vlak vrede. Dit is 'n wond wat net aan die oppervlak skoongemaak is. Onderkant bly die infeksie.

Ware eenheid is soos om 'n diep wond te genees. Dit seer voordat dit genees. Die wond moet oopgemaak, skoongemaak, toegebind word. Dit is pynlik. Dit is hoekom baie die besmette wond bo die genesende mes verkies.

Die Waarheid-en-versoeningskommissie het iets noodsaakliks onthul. Eenheid vereis waarheid. Dit vereis belydenis. Dit vereis kostelike vergifnis. Daar is geen kortpad nie. Daar is geen ompad nie. Die kruis is die enigste weg.

Toepassing:

Eenheid gaan ons kos.

Dit gaan ons kos om rassetrots prys te gee. Nie die trots wat sê *my kultuur maak saak* nie. Daardie trots is heilig. Die trots wat sê *my kultuur is meerderwaardig*. Daardie trots moet sterf.

Dit gaan ons kos om na pynlike stories te luister. Stories van verlies, onteining, geweld en trauma. Stories wat ons liever nie wil hoor nie. Stories wat ons impliseer.

Dit gaan ons kos om voorreg of bitterheid prys te gee. Die bevoorregtes moet prysgee wat hulle nie verdien het nie. Die gewondes moet prysgee wat aan hulle verskuldig is. Beide is kruisigings.

Dit gaan ons kos om versoening bo wraak te kies. Nie een keer nie. Nie twee keer nie. Elke keer as die wond oopgaan.

Eenheid is nie om te maak asof die verlede nooit gebeur het nie. Eenheid is om Christus toe te laat om die verlede te genees sodat dit nie meer die toekoms beheer nie.

Jesus roep ons tot kruisvormige eenheid. 'n Eenheid wat bloei, vergewe en volhard. 'n Eenheid wat soos Hy lyk.

Pinkster-lens:

Die Gees vorm eenheid en evangeliese egtheid deur gedeelde oorgawe, nie gedeelde gemak nie. Met Pinkster het hulle hul tale aan God se sending oorgegee. Hulle het hul veiligheid aan publieke getuienis oorgegee. Hulle het hul lewens oorgegee aan Hom wat vir hulle gebid het.

Slot: Die Gebed wat Ons Moet Aanhou Bid

Jesus het hierdie gebed gebid terwyl Hy geweet het wat alles gaan gebeur.

Hy het geweet Petrus sou Hom verloën. Drie keer. Met vloeke en vervloekinge. Hy het geweet Judas sou Hom verrai. Dertig silwerstukke. 'n Soen. Hy het geweet die dissipels sou vlug. Elkeen van hulle. Nie omdat hulle sleg was nie, maar omdat hulle bang was.

Tog het Hy steeds gebid: *Maak hulle een.*

Nie *maak hulle suksesvol* nie.

Nie *maak hulle invloedryk* nie.

Nie *maak hulle gemaklik* nie.

Maak hulle een.

Suid-Afrika het nie 'n harder kerk nodig nie. Ons het volume. Ons het konferensies, kruistogte en uitsendings. Ons het 'n verenigde kerk nodig. 'n Kerk wat liefhet oor rassegrense heen. Wat saam aanbid ten spyte van verskil. Wat saam teen ongeregtigheid staan. Wat die versoenende krag van die kruis uitleef.

Die Gees het Jesus se gebed met Pinkster beantwoord. Vuur-tonge. Baie tale. Een evangelie. Een Here. Een volk.

Daardie antwoord het nie in Handeling 2 geëindig nie. Dit duur vandag voort. Die Gees is steeds besig om een volk uit baie te vorm. Steeds besig om lewende stene in 'n woning te bou. Steeds besig om die gebed te beantwoord wat Jesus gebid het in die nag toe Hy verrai is.

Die vraag is of ons met die antwoord sal saamwerk.

Mag die gebed van Jesus die gebed van sy kerk word.

Mag dit ons gebed word.

Nie een keer gebid, tweeduisend jaar gelede nie.

Daaglik gebid.

Vurig gebid.

Gebid totdat dit in ons beantwoord word.

“Vader, maak ons een.”

Amen.